

ΤΑΡΓΚΑ

Το Ατρόμητο Σήμα Το

21

Το
Στοιχειωμένο
ΛΙΟΝΤΑΡΙ

ΑΥΤΟΤΕΛΕΙΣ

ΗΡΟΙΚΕΣ

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ

ΤΟ ΣΤΟΙΧΕΙΩΜΕΝΟ ΛΙΟΝΤΑΡΙ

ΕΝΑ ΦΩΤΕΙΝΟ, ΣΤΟΙΧΕΙΩΜΕΝΟ ΛΙΟΝΤΑΡΙ, ΩΔΗΓΗΜΕΝΟ ΑΠΟ ΕΝΑ ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗ ΛΕΥΚΟ, ΕΡΧΕΤΑΙ ΝΑ ΣΚΟΡΠΙΣΗ ΤΩΝ ΠΑΝΙΚΟ ΚΑΙ ΤΩΝ ΤΡΟΜΟ ΜΕΣΑ ΣΤΗ ΖΟΥΓΚΛΑ!...

ΚΕΦ. Ι. "Όπου ει τρεις φίλοι μας βλέπουν ένα τρομακτικό θέσμα..."

Δυο τουφεκιές, που άκουστηκαν μακριά, κάνουν τόν Τάργκα ν' αναπηδήσει.

— "Άκουσες; ρωτάει άνησυχη κι' ή Μαλόα.

Είχε άκούσει κι' αυτή τις δυο τουφεκιές. Τουφεκιές μέσα στη ζούγκλα σημαίνουν λευκούς και οι λευκοί δέν φτάνουν ποτέ τόσο βαθειά στο έσωτερικό με καλό σκοπό.

Στό μεταξύ ό 'Ατσιδάς, που είναι ξαπλωμένος κάτω από ένα δέντρο και χωνεύει τις καρύδες του σαν θόας, άνοιγει τά μάτια του.

— Κύριος Τάργκα, φωνάζει, έσένα άκούει; Τί είναι τούτο;

— Τουφεκιές, 'Ατσιδά, λέει ό Τάργκα. Φαίνεται πως περνούν λευκοί κάππου κοντά.

Ό 'Ατσιδάς δαγκάνει τό χαλκά του. Άπό τόν καιρό που έχει πάθει μερικές νίλες με τά πολεμικά όπλα, δέν τούς έχει και μεγάλη συμπαθεια.

— Ό Σάμπα που είναι; ρωτάει ή Μαλόα.

— Μικρόβιος πάει φέρει πεπόνις, καρπούτζις, λέει ό 'Ατσιδάς.

“Ένας θόρυβος ακούγεται ξαφνικά. Κι’ από μέσα απ’ τή λώχη ένας μαύρος παρουσιάζεται. Το αίμα τρέχει από τόν ώμο του. Είναι τραυματισμένος.

— Μπουάνα (Κύριε), λέει πλησιάζοντας με κόπο στον Τάργκα, οί “Αραμπι μπήκα στο χωριό μας.

Τό πρόσωπο του Τάργκα σκοτεινιάζει. “Αραμπι λένε οί μαύροι τούς “Αραβες τής Βορείου “Αφρικής. Κι’ οί “Αραβες αὐτοί συνήθως γυρίζουν στα χωριά τών μαύρων κι’ ἀρπάζουν τούς πιό γερούς απ’ τούς ἄνδρες καί τίς γυναίκες γιά δούλους.

“Η παρουσία τών “Αράβων δέ μαρτυράει τίποτα καλό. Καί συνήθως πίσω ἀπό τούς “Αραβες θά ὑπάρχη κάποιος καταχθόνιος Εὐρωπαίος.

— Πού εἶναι τὸ χωριό σου; ρωτᾷ ὁ Τάργκα.

“Ο μαύρος μόλις μπορεῖ νὰ σταθῆ στα πόδια του. “Η αἱμορραγία ἀπ’ τὴν πληγὴ του τὸν ἔχει ἐξαντλήσει τελείως.

— Στὸ “Ιτάγκα, τραυλίζει.

Καί πρὶν προλάβῃ κανεῖς νὰ τὸν κρατήσῃ, πέφτει κάτω ἀναίσθητος.

“Ο Τάργκα σκύβει ἀπὸ πάνω του καί βάζει τὸ χέρι στὴ καρδιά του μαύρου.

— Πέθανε!, λέει σκυθρωπὸς καί σηκώνεται.

— Καί τώρα; ρωτᾷ ἡ Μαλόα.

— Τώρα; Θά πάμε γραμμὴ γιά τὸ “Ιτάγκα. “Εκεῖ θά μάθουμε...

— Καί Μικρόβιος; λέει ὁ

“Ατσιδάς, ποὺ θυμάται ὅτι ὁ κοντόσωμος φίλος του ἔχει πάει νὰ τοῦ φέρῃ πεπόνια.

— Θά τοῦ δώσουμε νὰ καταλάβῃ ποὺ πάμε, λέει ὁ Τάργκα.

Καί κόβοντας ἓνα πελώριο πλατὺ καί χοντρὸ φύλλο ἀπὸ ἓνα φυτό, χαράζει μὲ τὸ μαχαίρι του τὴ λέξι «‘Ιτάγκα».

— “Ο Σάμπα ξέρει καλὰ τὴ ζούγκλα, λέει στὸν “Ατσιδά. Μόλις δὴ τὸ ὄνομα αὐτὸ θά καταλάβῃ καί θάρθῃ νὰ μᾶς βρῆ...

***

Εἶναι ἀπόγευμα. Σὲ λίγο θά νυχτώσῃ. “Η νύχτα στὴ ζούγκλα πέφτει ἀπότομα κι’ ἡ περιπλάνησι τὴ νύχτα εἶναι ἐπικίνδυνη, ὄχι μόνο γιὰτὶ κινδυνεύει κανεῖς ἀπὸ τὰ κάθε εἶδους νυκτόβια θηρία, μὰ καί γιὰτὶ μπορεῖ νὰ χαθῆ μέσα στα πυκνά, σκοτεινὰ δάση, ἔτσι ποὺ νὰ μὴν μπορῆ πιά νὰ βγῆ.

Σ’ ἓνα σημεῖο τοῦ Τάργκα, ὁ “Ατσιδάς κι’ ἡ Μαλόα στέκονται.

— Πρέπει νὰ βρούμε ἓνα μέρος νὰ μείνουμε τὴ νύχτα, λέει. Χάμω στὸ ἔδαφος εἶναι ἐπικίνδυνο. Θά ἀνεβούμε σ’ ἓνα δέντρο καί θά κοιμηθούμε ἐκεῖ.

“Οἱ ἄλλοι ἐπιδοκιμάζουν τὴ γνώμη του. Καί σὲ λίγη ὥρα βρίσκουν ἓνα πυκνόκλαδο ὑψηλὸ δέντρο, ὅπου μποροῦν ἄνετα νὰ περάσουν τὴ νύχτα τους. Τὰ κλαδιά καί τὸ φύλλωμα εἶναι τόσο πυκνά, ποὺ μποροῦν νὰ ξαπλωθοῦν σὰν νᾶναι στὸ καλύτερο κρεβάτι.

Νύχτωσε. “Οἱ τρεῖς φίλοι ἀ-

ποκοιμούνται. Μέσα στους δρυχηθμούς τῶν θηρίων, στὰ οὐρλιαχτὰ τῶν τσακαλιῶν, κρατάει τὸ ἴσο τὸ ροχαλητὸ τοῦ Ἀτσιδά... .

Θάταν μεσάνυχτα ὅταν ὁ Τάργκα ἀνοίγει τὰ μάτια. Ξυπνάει. Κι' ὁ ἴδιος δὲν ξέρει γιατί ξυπνάει. "Ὁμως τὸ ἐξασκημένο αὐτί του ἀκούει κάτι παράδοξο. Οὐρλιαχτὰ τρόμου, πού ἀφήνουν μερικοὶ πάνθηρες. Δὲν μπορεῖ νὰ καταλάβῃ τί εἶναι κείνο πού προκαλεῖ τὸν τρόμο στὰ θηρία.

Τὰ οὐρλιαχτὰ πλησιάζουν. Ὁ Τάργκα ἔχει ἀνασηκωθῆ κάπως ἀνήσυχος. Τὴν ἴδια στιγμή ἀνοίγει κι' ἡ Μαλόα τὰ μάτια της.

— Τί τρέχει; ρωτάει τὸ σύντροφό της.

— Μὰ κι' ἐγὼ δὲν ξέρω, ἀπαντᾷ ὁ Τάργκα. Περιμένω νὰ δῶ.

Μόνο ὁ Ἀτσιδάς δὲν ξυπνάει. Ἐξακολουθεῖ νὰ ροχαλίζει...

Ὁ Τάργκα κι' ἡ Μαλόα ἔχουν ἀνασηκωθῆ καὶ περιμένουν.

Ξαφνικὰ μέσα στὴ νύχτα διακρίνονται κάτι σὰν μικρὲς λάμπες. Εἶναι τὰ μάτια μιᾶς ἀγέλης πανθῆρων πού ἀστράφτουν μέσα στὸ σκοτάδι, καθὼς τὰ θηρία τρέχουν τρομοκρατημένα, οὐρλιάζοντας ἄγρια.

Ὁ Ἀτσιδάς ἀνοίγει γιὰ μιὰ στιγμή τὰ μάτια του, ἀλλὰ δὲν κουιέται ἀπὸ τὴ θέσι του.

Ξαφνικὰ ἓνα τρομερὸ θέα-

μα προβάλλει στὰ κατάπληκτα μάτια τοῦ Τάργκα καὶ τῆς Μαλόα. Ἡ ὁμορφὴ κοπέλλα βγάζει μιὰ τέτοια φωνὴ τρόμου, πού ὁ Ἀτσιδάς ἀνασηκώνεται. Μὰ τὴν ἴδια στιγμή βγάζει κι' αὐτὸς μιὰ φωνὴ τρόμου καὶ καταπλήξεως.

Πίσω ἀπὸ τοὺς πάνθηρας, μέσα στὸ πυκνὸ σκοτάδι διακρίνεται ἡ πύρινη μορφή ἐνὸς λιονταριοῦ.

Τὸ πελώριο κεφάλι του καὶ τὸ σῶμα του λαμποκοποῦν σὰν νᾶναι ὅλα ἀπὸ φῶς. Μόνο ὁ Τάργκα κρατᾷ τὴν ψυχραϊμία του, στὸ καταπληκτικὸ αὐτὸ φαινόμενο.

Τὸ ἀστραφτερὸ λιοντάρι ἐξαφανίζεται στὴ στιγμή σχεδὸν καθὼς τρέχει πίσω ἀπὸ τοὺς πάνθηρες. Οὔτε ἡ Μαλόα, οὔτε ὁ Ἀτσιδάς δὲν ἔχουν συνέλθει ἀκόμα ἀπὸ τὸν τρόμο τους.

Πρῶτος βρίσκει τὴ φωνὴ τοῦ ὁ Ἀτσιδάς.

— Κύριος Τάργκα, λέει, τοῦτος στοιχειὸ εἶναι; Ἀτσίντα τέτοιο πράγμας ὅκι ἔκει ντὴ ποτές...

— Οὔτε κι' ἐγὼ, λέει συνωφρωμένος ὁ Τάργκα. Παράξενο!

— Αὐτὸ τὸ λιοντάρι εἶναι στοιχειωμένο!, λέει μὲ φωνὴ πού τρέμει ἡ Μαλόα. Ἄστραφτε ὅλο. Γι' αὐτὸ φοβήθηκαν οἱ πάνθηρες.

Σὲ λίγο ἐπικρατεῖ ἡσυχία στὴ ζούγκλα. Οἱ πάνθηρες ἔχουν ἀπομακρυνθῆ πολὺ ὥστε νὰ μὴν ἀκούγονται πιά.

— Θὰ μάθουμε τί εἶναι,

λέει ο Τάργκα. 'Ακόμα όμως είναι νύχτα. Ξαπλωθήτε να κοιμηθήτε. Κι' όταν ξημερώσει θα πάμε στο 'Ιτάγκα. 'Ισως να ξέρουν εκεί να μάς πληροφορήσουν τί συμβαίνει...

Ο 'Ασιδάς ξαπλώνεται. Τò ίδιο κάνει κι' η Μαλόα. Σε λίγο κι' οί δυό τους έχουν αποκοιμηθῆ.

Μόνο ο Τάργκα μένει ξάγρυπνος. Δέν μπορεί να ξεχάσει τò τρομερό θέαμα που αντίκρυσαν τὰ μάτια του: τò θέαμα τού άγριου στοιχειωμένου λιονταριού...

Τò θηρίο πλησιάζει άσγά στο άναίσθητο κοομί...

Τò θέαμα τού άλλόκοτου λιονταριού με τò πύρινο κοομί...

ΚΕΦ. 2. "Όπου ο 'Ασιδάς περπατάει και ξεναζωται-νέει!

Εχει πιά ξημερώσει. Στῆ ζούγκλα ο ήλιος βγαίνει απότομα στòn ορίζοντα. 'Ετσι γύρω είναι όλα φωτεινά.

Ο Τάργκα, η Μαλόα κι' ο 'Ασιδάς έχουν κατέβει από τò δέντρο. Τρώνε μερικά άγριοπέπονα κι' έτοιμάζονται για τò 'Ιτάγκα.

Τώρα που είναι ήμέρα, οί νυχτερινές έντιπώσεις έχουν κάπως διαλυθῆ κι' όλοι είναι αρκετά ψύχραιμοι.

Μόλις τρώνε, σηκώνονται. 'Εχουν να κάνουν αρκετό δρόμο και πρέπει να διαστούν. Ο Τάργκα δίνει πρώτος τò παράδειγμα, ξεκινώντας με γοργό δῆμα. Κι' οί τρεις διευθύνονται πρὸς τò χωριό 'Ιτάγκα...

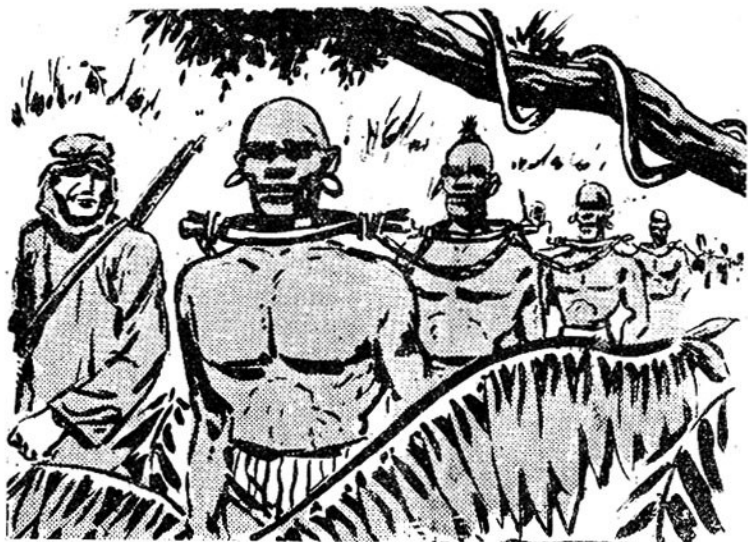
Προχωρούν έτσι δυό - τρεις ώρες, όταν ο Τάργκα σταματά απότομα. Ο 'Ασιδάς κι' η Μαλόα, βλέποντάς τον, σταματούν κι' αὐτοί.

— Τί συμβαίνει; ρωτάει η Μαλόα.

— Πλησιάζουμε στους Μεγάλους Βάλτους, άπαντάει ο Τάργκα. Κι' η περιοχή είναι αρκετά επικίνδυνη. Πρέπει να προχωρούμε με προσοχή.

— Γιατί; ρωτάει ο 'Ασιδάς, γλείφοντας τò χαλκά του και κυττάζοντας γύρω μήπως ανακαλύψει κανένα πεπόνι.

— Γιατί οί Μεγάλοι Βάλτοι βγάζουν άναθυμιάσεις δη-

Οι σκλάβοι βαδίζουν δεμένοι όλοι μαζί στην κοινή αλυσίδα...

λητηριασμένες. Κι' όποιος τις αναπνεύσει κινδυνεύει να πεθάνη από άσφυξία.

— Καί τότε τί θα γίνη; ρωτάει χλωμιάζοντας ή Μαλόα.

— Θα περάσουμε από την άριστερή πλευρά των Μεγάλων Βάλτων. Ό αέρας φυσά από τα δεξιά, συνεπώς δεν κινδυνεύουμε.

"Ετσι ξεκινούν πάλι. Τώρα διευθύνονται προς τα άριστερά. Δεξιά τους άπλώνονται οι Μεγάλοι Βάλτοι. Τά εκατομμύρια των βατράχων, που βρίσκονται μέσα σ' αυτούς κάνουν ένα διαβολεμένο θορυβο με τα κοάσματά τους.

"Ενα έλαφρό άεράκι φυσά,

άλλά εύτυχώς όπως τό είχε προβλέψει ό Τάργκα, φυσά από τα άριστερά προς τα δεξιά.

"Εχουν προχωρήσει έτσι ως τα μισά του δρόμου τους, όταν ξαφνικά ό Τάργκα νοιώθει ζαλάδα. Καί λίγες στιγμές αργότερα πέφτει μπρούμυτα στο έδαφος άναίσθητος.

"Η Μαλόα βγάζει κραυγή άγωνίας. Τήν ίδια στιγμή όμως πέφτει κι' αυτή άναίσθητη. "Ενα φοβερό «γρρρ!» από τό στόμα του Άτσίδα ακούγεται, μα κι' αυτός πέφτει άναίσθητος.

Ό αέρας, που φυσούσε από τα άριστερά προς τα δεξιά, έχει μεταβληθή απότο-

μα και τώρα φυσάει από τα δεξιά προς τα αριστερά. "Έτσι οι αναθυμιάσεις έχουν έρθει τώρα προς το μέρος του Τάργκα και των δύο ζικών του, πού, εισπνέοντας το δηλητηριασμένο αέρα, έχουν πεσει λιπόθυμοι.

Την ίδια στιγμή ακούγονται φοβεροί θρυχηθμοί. Δύο ύαινες πού έχουν μυρισθή ανθρώπινο κρέας, όρμουν προς το μέρος όπου οι τρεις φίλοι είναι αναίσθητοι. Μιά από τις δύο όρμα προς το μέρος του Τάργκα και έρχεται πάνω του, για να τον κατασπαράξει, ενώ η άλλη έχει φτάσει στη Μαλόα. Αναίσθητοι και οι δύο θα βρουν φρικαλέο θάνατο κάτω από τα νύχια και τα δόντια των δύο πειναλέων θηρίων.

Η μία ύαινα σηκώνει το μπροστινά της πόδια να σχίσει με τα νύχια τον Τάργκα, μά ξαφνικά πέφτει κι' αυτή αναίσθητη. Έχει αναπνεύσει τις δηλητηριώδεις αναθυμιάσεις του βάλτου. Το ίδιο κι' η άλλη ύαινα πού δεν πρόλαβε να αρπάξει τη Μαλόα.

Περνούν έτσι λίγα λεπτά...

***

Πρώτος ανοίγει τα μάτια του ο Τάργκα. Συνέρχεται. Ο αέρας έχει γυρίσει πάλι προς την πρώτη του διεύθυνση κι' η ατμόσφαιρα έχει καθαρίσει. Ο Τάργκα ανασηκώνεται καθιστός. Ξαφνικά βλέπει στα πόδια του την ύαινα. Την ίδια στιγμή συνέρχεται και το θηρίο. Το μυαλό του Τάργκα ξαναβρίσκει την έτοιμότητά του. Καταλαβαί-

νει ότι αν τυχόν δεν προλάβει, ο κίνδυνος είναι άμεσος.

Άστραπιαία τραβά το μαχαίρι του. Και πριν η ύαινα ανορθωθεί της το βυθίζει στη βάση του αυχένα. Το θηρίο πέφτει κάτω μ' ένα μουγκρητό πόνου.

"Ένα άπαίσιο, φρικαλέο ούρλιαχτό ακούγεται. Η ύαινα πού βρισκόταν πεσμένη στα πόδια της Μαλόα, άκούγοντας το μουγκρητό της άλλης, αναπηδά. Ο Τάργκα καταλαβαίνει ότι είναι ζευγάρι. Κι' όταν σκοτωθή το ταίρι ενός ζευγαριού από ύαινες, αυτές γίνονται φοβερές.

Μ' ένα πήδημα ο Τάργκα βρίσκειται όρθιος με το μαχαίρι στο χέρι. Και καθώς το θηρίο όρμα κατ' επάνω του τινάζει το μαχαίρι του προς το λαιμό της.

Μά το μαχαίρι συναντά το πόδι της ύαινας και την τραυματίζει έλαφρά. Ο πόνος κάνει το θηρίο τρομερό. Και λίγες στιγμές άργότερα ο Τάργκα και η ύαινα κυλιούνται μαζί στο έδαφος.

Η Μαλόα έχει στο μεταξύ συνέλθει. Και βλέποντας ότι ο αγαπημένος της βρίσκεται σε τρομερό κίνδυνο, πηδά όρθια. Τρέχει σαν άστραπη κρατώντας το μαχαίρι της. Και στην πιο κρίσιμη στιγμή, την ώρα πού ο Τάργκα βρισκόταν σ' άδυναμία, άοπλος καθώς ήταν, να αντιμετωπίσει το θηρίο, η κοπέλλα βυθίζει το μαχαίρι της στη ράχη της ύαινας.

Το θηρίο τινάζεται άγρια πίσω. Τραυματισμένο βαρειά

έχει γίνει πιό άγριο. Μά τώρα έχει τιναχθή όρθιος ό Τάργκα κι' έχει άρπάξει τó μαχαίρι του.

Σέ λίγα δευτερόλεπτα ή πάλη έχει λήξει κι' οί δυό ύαινες κείτονται νεκρές...

Στό μεταξύ ό 'Ατσίδας ξαπλωμένος καθώς είναι, έχει συνέλθει κι' έχει ανοίξει τά μάτια του, μά βαρύνεται νά σηκωθή. Κουρασμένος από τó όρμό και μισοναρκωμένος από τίς δηλητηριώδεις αναθυμιάσεις τών Μεγάλων Βάλτων, σκέφτεται ότι καλά θά είναι νά καθήση λίγη ώρα έτσι. Δέν έχει αντίληψη τήν πάλη του Τάργκα και τής Μολόα μέ τίς ύαινες, ούτε τόν κίνδυνο πού διατρέχει άν ό άνεμος ξαναφύσηση από τήν αντίθετη πλευρά.

Μά ό Τάργκα, πού νομίζει ότι ό 'Ατσίδας δέν έχει άκόμα συνέλθει, τρέχει κι' άρπάζοντάς τον από τούς ώμους, τόν ρίχνει στήν πλάτη του.

— Γρρρ!, κάνει ξαφνικά ό Ατσίδας πηδώντας κάτω, για τί δέν έχει προλάβει νά καταλάβη τί τρέχει. Ποιό είναι έσένα...

Μά σταματάει άπότομα.

— "Ε; κάνει γουρλώνοντας τά μάτια και δαγκάνοντας τó χαλκά του.

"Έχει δη τά δυό θηρία νεκρά και στό στήθος του Τάργκα μερικέσ ματωμένεσ γρατζουνιέσ. Θυμάται ξαφνικά πώς εκεί πού περπατούσε είχε πέσει άναίσθητος.

— Κύριος Τάργκα, λέει σα στισμένος. 'Εμείς πετάνει -

πετάνει. 'Εμείς τώρασ ζωντανός;

Μά ό Τάργκα ούτε διάθεσι, ούτε καιρό έχει για άόστεία.

— Γρήγορα!, φωνάζει. Γρήγορα νά περάσουμε άπ' τούς Μεγάλους Βάλτους! Γιατί άν άλλάξη ό άέρας είμαστε χαμένοι.

Κι' οί τρείσ αρχίζουν νά τρέχουν. Θέλουν άκόμη μισή ώρα νά περάσουν τούς Μεγάλους Βάλτους.

Εύτυχώς ό άέρας εξακολουθεί νά φυσά από τ' άριστερά πρós τά δεξιά κι' έτσι περνούν χωρίς άλλο έπεισόδιο πέρα άπ' τούς θανατηφόρους βάλτους. Και πέρα άπ' αυτούς βρίσκειται τó χωριό 'Ιτάγκα.

Πράγματι, ύστερα από πορεία μιάσ ώρας, βλέπουν τίς καλύβεσ του 'Ιτάγκα.

Κι' οί τρείσ μπαίνουν μέσα στο χωριό. Οί μαύροι κάτοικοι πού τούς βλέπουν, τούς ύποδέχονται φιλικά. "Ένας άπ' αυτούσ τούς παίρνει και τούς οδηγεί στήν καλύβα του άρχηγού τής φυλής τουσ...

ΚΕΦ. 3. "Όπου οί τρείσ φίλοι περνούν μία άπίστευτη περιπέτεια...

Μπροστά σέ μιá μεγάλη καλύβα στέκεται ένας άδύνατος, ξερακιανός μαύρος. Βλέποντας τόν Τάργκα μέ τούς δυό δικούσ του, πλησιάζει και σκύβει τó κορμί του.

— Καλώς ώρισεσ στο χωριό μας, Μπουάνα Τάργκα!, λέει. 'Ο Νατόγκο είναι στίσ

διαταγές σου και περιμένει τη βοήθειά σου!

— Καλώς εύρηκα το γενναία άρχηγό των 'Ιτάγκα!, άπαντάει ο Τάργκα.

Ο Νατόγκο τους προσκαλεί νά φάνε. Και φέρνει από μέσα από την καλύβα μια πελώρια γαβάθα μέσα στην οποία είναι βρασμένο ένα τερασσιο κομμάτι κρέας.

Οι τρεις φίλοι, που ο δρόμος τους έχει άνοιξει την όρεξη, κάθονται νά φάνε.

— Ο γενναίος Νατόγκο δε θα μάς κάνη την τιμη νά φάη μαζί μας; λέει ο Τάργκα στον άρχηγό των 'Ιτάγκα.

— Ναι, μπουάνα. Ο Να-

Λίγο άγοτότερα είναι κι' οι τρεις δεμένοι γερά!...

τόγκο θα φάη ό,τι περισσέψη από το φαγητό σας. Τα τρώφιμα δέν είναι πολλά στο χωριό των 'Ιτάγκα, άπαντάει ο μαύρος και μπαίνει στην καλύβα.

Στό μεταξύ καμιά είκοσα ριά μαύροι έχουν μαζευτή γύρω και κυττούν τους τρεις φίλους, που τρώνε.

— Μμμ!, κάνει ο 'Ατσιδας καθώς κόβει ένα κομμάτι κρέας. Τούτος όκι τρώει - τρώει, όκι γιατί ντέν έκει φάει, μά γιατί τούτο όκι τρώγεται. Πετσις έλέφαντα είναι, όκι κρέας!

— Ο Νατόγκο λέει ψέματα, ψιθυρίζει η Μαλόα στον Τάργκα. Για κύττα όλους γύρω τους μαύρους τί καλοθρεμένοι που είναι. Άν τα τρώφιμα λείπουν από το 'Ιτάγκα, τούλάχιστον δε φαίνεται στα πρόσωπα των κατοίκων του.

Ο Νατόγκο ξαναβγαίνει άπ' την καλύβα του. Η Μαλόα, που τον κυττάζει, νομίζει ότι διακρίνει μια λάμψη στα μάτια του. Σκουντάει τον Τάργκα με το χέρι, λέγοντας έλληνικά, που οι μαύροι δέν τα καταλαβαίνουν:

— Μου φαίνεται πώς κινδυνεύουμε... Αυτός ο Νατόγκο...

Πριν όμως προλάβη νά τελειώση, κι' οι είκοσι μαύροι όρμουν επάνω στους τρεις φίλους. Πριν η Μαλόα προφτάση νά κινηθή, βρίσκειται δεμένη. Ο Τάργκα προλαβαίνει νά σπάση δυό κεφάλια μαύρων, μά κι' αυτός βρίσκειται σε λίγο δεμένος. Όσο για τον 'Ατσιδα, έχει άρπάξει ξ-

ναν 'Ιτάγκα από τὸ πόδι, μὰ καθὼς τὸν τραβούν οἱ ἄλλοι, χτυπάει μὲ τὸ πόδι του τὸν μαύρο, ἐνῶ τὸν κρατᾶ ἀπὸ τὸ πόδι. Ἐνὰ κρᾶκ ἀκούγεται καὶ τὸ πόδι σπάζει στὸ γόνατο. Κι' ἔτσι ὁ Ἀσιίδας βρίσκεται δεμένος, κρατῶντας ἀκόμα τὸ σπασμένο πόδι.

Λίγες στιγμὲς ἀργότερα βρίσκονται κι' οἱ τρεῖς ριγμένοι σὲ μιὰ καλύβα.

— Αὐτὸς παλιάνθρωπο Νὰ τόγκο, γρυλλίζει ὁ Ἀσιίδας, ἔμένα πιάση-πιάση αὐτὸ κοπανήσει χάμω...

— Μέχρις ὅτου γίνη αὐτὸ, λέει ὁ Τάργκα, νὰ δοῦμε πῶς θὰ ξεμπερδέψουμε μ' αὐτούς.

Οἱ ὄρες περνοῦν. Τέσσερις μαύροι φυλάνε στὴν πόρτα μη πῶς οἱ τρεῖς αἰχμάλωτοι ἀποπειραθῶν νὰ δραπετεῦσουν.

Ἐχει πιά νυχτώσει. Οἱ τρεῖς φίλοι κουρασμένοι ἀποκοιμούνται...

***

Μὲ τὸ πρῶτο φῶς τῆς αὐγῆς, ἡ πόρτα τῆς καλύβας ἀνοίγει. Δυὸ Ἀραβες ὀπλισμένοι μὲ καραμπίνες φαίνονται στὴν εἴσοδο. Οἱ τέσσερις μαῦροι φύλακες μπαίνουν μέσα.

— Μπρός!, λένε στοὺς φίλους. Ὅρθιοι!

Ὁ Ἀσιίδας θέλει νὰ ἀντισταθῇ, μολονότι δεμένος, μὰ ὁ Τάργκα τοῦ κάνει νόημα νὰ σηκωθῇ. Καταλαβαίνει ὅτι ἄοπλο ὅπως εἶναι, δὲν μποροῦν ν' ἀντιμετωπίσουν τὶς καραμπίνες τῶν δυὸ Ἀράβων δουλεμπόρων.

Κι' ἀπὸ μέσα του ὁ Τάργκα συλλογίζεται νὰ βρῆ τρόπο γιὰ ν' ἀπαλλαγοῦν ἀπὸ τῆ

Καὶ οἱ ἥρωές μας ὁμοῦν ἀκόσμητοι σαλεύοντας τὰ ἀκόντια!

δύσκολη θέσι· στὴν ὁποία βρίσκονται.

Βγαίνουν ἔξω κι' ἀντικρίζουν ἕνα θλιβερὸ θέαμα. Μιά σειρά μαύρων εἶναι δεμένοι ὁ ἕνας πίσω ἀπὸ τὸν ἄλλο, μὲ ἀλυσίδα περασμένη στὸ λαιμό τους. Μπροστὰ εἶναι δυὸ ἄλλοι Ἀραβες ὀπλισμένοι μὲ καραμπίνες.

Οἱ δυὸ Ἀραβες, πού εἶναι πίσω, σπρώχνουν τὸν Ἀσιίδα, τὸν Τάργκα καὶ τὴν Μαλόα στὴ σειρά καὶ τρεῖς ἄλλοι Ἰτάγκα περνοῦν ἀπὸ ἕνα μεγάλο χαλκὰ στὸ λαιμό. Οἱ Ἀραβες ἔχουν προτεταμένα τὰ ὄπλα τους.

Ὁ Ἀτσιδάς δαγκάνει μὲ λύσσα τὸ χαλκὰ τῆς μύτης του. Ἡ Μαλόα εἶναι κάτωρη. Μόνο ὁ Τάργκα, ὁ γενναῖος Ἕλληνας, διατηρεῖ ὅλη του τὴν ψυχραιμία. Καταλαβαίνει ἔτι μόνο μὲ τὴν ψυχραιμία θὰ ἀπολευθερώσῃ ὄχι μόνο τοὺς δικούς του, μὰ καὶ τοὺς δυστυχισμένους μαύρους, πού εἶναι δεμένοι στὴν κοινὴ ἀλυσίδα.

Σὲ μιὰ διαταγὴ τοῦ Ἄραβα, ἡ θλιβερὴ συνοδεία ξεκινά...

Βαδίζουν ἔτσι ὅλη τὴν ἡμέρα. Τὸ βράδυ, πρὶν ἀκόμα πέση ἡ νύχτα, οἱ Ἄραβες δίνουν τὴ διαταγὴ τῆς διαφυγῆς.

Κουρασμένοι, ὅλοι οἱ δεμένοι σκλάβοι, πέφτουν χάμω στὸ ἔδαφος. Καὶ σὲ λίγο κοιμούνται βαθειά.

Τρεῖς ἄνθρωποι ὅμως δὲν κοιμούνται: ὁ Τάργκα, ἡ Μαλόα καὶ ὁ Ἀτσιδάς.

Ὁ Τάργκα ἀγωνίζεται νὰ βγάλῃ τὸ χαλκὰ ἀπὸ τὸ λαιμὸ του. Οἱ μῦς του τεντώνονται· καταβάλλει ὅλη του τὴν τεράστια δύναμι. Λυγὰ καὶ ἰσιώνει διαρκῶς τὸ σίδερο τοῦ χαλκᾶ, πού εἶναι ἀρκετὰ φαγωμένο ἀπ' τὴ σκουριά.

Μισὴ ὥρα υπεράνθρωπης προσπάθειας καὶ ἓνα «κράκ!» ἀκούγεται: ὁ χαλκᾶς ἔχει σπάσει. Τὸ ἀτρόμητο Ἕλληνόπουλο εἶναι ἐλεύθερο!

Χωρὶς νὰ χάσῃ καιρὸ, κἀνει τὴν ἴδια δουλειὰ στὴ Μαλόα. Ὁ χαλκᾶς τῆς ὁμορφῆς κοπέλλας σπάζει. Γιὰ τὸν Ἀτσιδάα δὲ χρειάζεται μεγάλη προσπάθεια, γιατί βλέποντας τὸν Τάργκα, ἐφαρμύζει καὶ αὐ-

τὸς τὸ ἴδιο σύστημα. Καὶ ὅταν τὸν βοηθήσῃ ὁ Τάργκα, τὸ σπάσιμο τοῦ χαλκᾶ εἶναι εὐκολώτατο.

Ἐλεύθεροι τώρα καὶ οἱ τρεῖς κυττάζουν γύρω τους. Πιὸ πέρα, στὸ σκοτάδι, τὸ ἐξασκημένο μάτι τοῦ Τάργκα διακρίνει ἓναν ἀπὸ τοὺς Ἄραβες. Κάθεται χάμω σταυροπόδι καὶ ἔχει στὰ γόνατά του ἀκουμπισμένη τὴν καραμπίνα του. Ἀπὸ τὴ στάσι του ὁ Τάργκα καταλαβαίνει ὅτι ἔχει ἀποκοιμηθῆ. Τί εἶχε νὰ φοβηθῆ, ἄλλωστε; Οἱ αἰχμάλωτοί του ἦταν δεμένοι στὶς ἀλυσίδες καὶ ἦταν ἀδύνατο νὰ λυθοῦν.

Κάνοντας νόημα στὸν Ἀτσιδάα καὶ τὴ Μαλόα νὰ μὴν κινηθοῦν καὶ κάνου θόρυβο, ὁ Τάργκα προχωρεῖ σιρτὸς ὡς τὸ μέρος πού καθόταν ὁ Ἄραβας. Μέσα ἀπὸ τὴ ζώνη, ὅπου εἶχε κρυμμένο τὸ μαχαίρι του — πού δὲν εἶχαν ἀντιληφθῆ οἱ μαύροι Ἰτάγκα γιὰ νὰ τοῦ τὸ πάρουν — τὸ βγάζει.

Πλησιάζει ἀθόρυβα πίσω ἀπὸ τὸν Ἄραβα. Αὐτὸς ἐξακολουθεῖ νὰ χε σκυμμένο τὸ κεφάλι ἀποκοιμισμένος. Ἀστραπιαία σηκώνει τὸ μαχαίρι του καὶ τὸ βυθίζει στὴ ράχη τοῦ Ἄραβα, πού πέφτει σὰν κεραυνοβολημένος, χωρὶς νὰ προλάβῃ νὰ βγάλῃ οὔτε στεναγμό.

Μὲ τὸν ἴδιο ἀθόρυβο τρόπο ὁ Τάργκα, σιρτὰ, γυρίζει πίσω στὸ μέρος πού περιμένουν ὁ Ἀτσιδάας καὶ ἡ Μαλόα.

— Μακρὰ δόρατα εἶναι καὶ κάτω, πού βρίσκονται οἱ τρεῖς ἄλλοι Ἄραβες, ψιδυρί-

ζει ο Τάργκα. Πρέπει να μπορέσουμε να πάρουμε από ένα χωρίς να μᾶς πάρουν μυρωδιά. Ἐλάτε μαζί μου!

Χωρίς να ξυπνήσουν τοὺς ἄλλους σκλάβους, πού κοιμούνται βαθειά, οἱ τρεῖς φίλοι προχωροῦν χωρίς τὸν παραμικρὸ θόρυβο, ὡς τὸ μέρος πού βρίσκονται οἱ τρεῖς Ἀραβες.

Αὐτοί, καθισμένοι σταυροπόδι, κουβεντιάξουν. Ἡ ὁμιλία γίνεται στή σουαχλική, γλώσσα, μὰ ὁ Τάργκα τὴν ξέρει καλά, γιατί εἶναι ἡ γλώσσα ὅλης τῆς παραλιακῆς Ἀφρικῆς.

— Αὐτοὶ οἱ τρεῖς σκλάβοι, πού μᾶς ἔδωσε ὁ Νατόγκο, λέει ὁ ἕνας, κάνουν πολλὰ λεφτά, σίντι Χάμιτ!

— Ὅσα θὰ πιάσουν ὅλοι οἱ ἄλλοι μαζί, Ἀχμετ, ἀπαντάει ὁ ἄλλος. Γι' αὐτὸ εἶπα στὸ Χαροῦν νὰ τοὺς προσέχη περισσότερο ἀπὸ τοὺς ἄλλους. Ἐλπίζω ὁ Σίμπα Μπουάνα νὰ εὐχαριστηθῆ...

Σίμπα Μπουάνα θὰ πῆ ὁ Κύριος τοῦ Λιονταριοῦ. Ὁ Τάργκα σουφρώνει τὰ φρύδια του ἀκούγοντας αὐτὸ τὸ ὄνομα. Νάχη ἄρα γε καμμιά σχέση μ' αὐτὸ τὸ στοιχειωμένο λιοντάρι, πού εἶχαν δῆ τὴν προπερασμένη νύχτα;

Μὰ δὲν ἔχει τώρα καιρὸ νὰ κάνη τέτοιες σκέψεις. Τὰ δόρατα εἶναι πίσω ἀπὸ τοὺς Ἀραβες. Σερνάμενος μὲ τὴν κοιλιὰ, πιάνει ἕνα Τραβιέτα: πίσω, τὸ δίνει στὸν Ἀτσιδά καὶ ξαναπλησιάζει γιὰ δευτέρη καὶ τρίτη φορά. Οἱ Ἀραβες εἶναι ἀφωσιωμένοι στήν

κουβέντα τους καὶ δὲν ἔχουν κἂν ἀντιληφθῆ ὅτι ὁ σύντροφός τους ἐκεῖ κάτω εἶναι νεκρός.

Ὁ Τάργκα δίνει τὸ σύνθημα.

Κι' οἱ τρεῖς μαζί ὁρμοῦν ξαφνικὰ πάνω στοὺς τρεῖς Ἀραβες. Τὸ δόρυ τοῦ Τάργκα χώνεται στὴ ράχη τοῦ ἑνός, ἐνῶ τοῦ Ἀτσιδά χτυπάει τὸν ἄλλο στὸ λαιμό. Ἡ Μαλόα ὁμως σκοτάφτει ξαφνικὰ καὶ τὸ δόρυ ξεφεύγει ἀπὸ τὸ χερὶ τῆς. Αὐτὸ δίνει καιρὸ στὸν τρίτο Ἀραβὰ νὰ τιναχτῆ ὀρθιος κι' ἀρπάξοντας τὴν καραμπίνα του νὰ ἐξαφανιστῆ στὸ σκοτάδι, ρίχνοντας ἕνα πυροβολισμὸ στὸν αἶρα.

Ὁ Τάργκα κι' ὁ Ἀτσιδάς τρέχουν πίσω του. Μὰ εἶναι πιὰ ἄργα. Ὁ Ἀραβας ἔχει ἐξαφανιστῆ.

Ὁ πυροβολισμὸς ἔχει ξυπνήσει τοὺς σκλάβους τώρα, πού ἔχουν ἀνασηκωθῆ ἀνήσυχτοι καὶ φοβισμένοι.

Ὁ Τάργκα, ἡ Μαλόα κι' ὁ Ἀτσιδάς ἐρχονται πρὸς τὸ μέρος τους. Γρηγόρα ὁ Ἀτσιδάς σπάζει τὸ χαλκὰ δυὸ ἀπ' αὐτούς, οἱ ὁποῖοι ἀρχίζουν νὰ κάνουν τὴν ἴδια δουλειὰ καὶ στοὺς ἄλλους.

Λίγο ἀργότερα εἶναι ὅλοι ἐλεύθεροι. Ὁ Τάργκα τοὺς ἀφήνει νὰ πᾶνε ὅπου θέλουν. Αὐτὸς ὁμως εἶναι ἀποφασισμένος νὰ μείνῃ πίσω στὸ Ἰτάγκα. Θέλει νὰ ἐκδικηθῆ τὸν Νατόγκο γιὰ τὴν προδοσίαν του.

Ἀκόμα εἶναι σκοτάδι. Οἱ τρεῖς φίλοι ξεκινοῦν, ὅταν ἄ-

κούγεται ένα τρομακτικό ούρλιαχτό.

Ο Τάργκα γυρίζει απότομα. Και τὰ μάτια του ἀντικρίζουν ένα τρομερό θέαμα:

Ἡ φωτεινὴ σιλουέττα ἐνὸς λιονταριῦ φάνηκε στὸ σκοτάδι. Ἦταν κάτι ἀπαίσιο. Στὸ σμυδρὸ φῶς ποὺ ἄφησε γύρω του τὸ θηρίο, διακρίνεται ἕνας μαύρος πεσμένος ἀνάσκελα. Τὰ νύχια τοῦ θηρίου εἶναι πάνω στὸ στήθος του.

Ο Τάργκα ἀρπάζει τὸ ἀκόντιό του. Ὅ,τι καὶ νᾶναι τὸ φοβερό αὐτὸ τέρας, δὲν πρόκειται αὐτὸς νὰ τρομοκρατηθῆ. Ὁρμά πρὸς τὸ λιοντάρι...

Ξαφνικὰ ἀκούγεται μιὰ κραυγὴ κουκουβάγιας. Σὰν νὰ ἦταν σύνθημα, τὸ λιοντάρι ἀφήνει τὸ θῦμα του κι' ἐξαφανίζεται μέσα στὴν πυκνὴ λόχμη.

Τὸ αὐτὶ ὅμως τοῦ Τάργκα δὲ γελιέται. Ἡ φωνὴ τῆς κουκουβάγιας εἶχε κάτι τὸ ἀφύσικο καὶ καταλαβαίνει ὅτι ἦταν συνηματική. Ποιὸς ὅμως νὰ εἶναι αὐτὸς ποὺ τὸν ὑπακούει τόσο τυφλὰ τὸ θηρίο;

Ἀσφαλῶς πρέπει νὰ εἶναι ὁ Σίμπα Μπουάνα, ὁ Κύριος τοῦ Λιονταριοῦ. Ποιὸς ὅμως εἶναι;

Ὁ μαύρος ἔχει στὸ μεταξύ σηκωθῆ κι' ἐξαφανιστῆ. Ὁ Τάργκα γυρίζει πίσω στὸ μέρος ποὺ περιμένει ἡ Μαλόα μὲ τὸν Ἀτσιδά. Κι' οἱ τρεῖς μαζὶ ξεκινοῦν γιὰ τοὺς Μεγάλους Βάλτους...

***

Ἔχει πιά ξημερώσει. Καθῶς κοντεύουν νὰ φτάσουν στὴν περιοχὴ τῶν Βάλτων, ὁ

Τάργκα στέκεται. Πρέπει νὰ δοῦν ἀπὸ ποῦ φυσᾷ ὁ ἀέρας, γιὰ νὰ μὴ πάθουν ὅ,τι καὶ τὴν περασμένη φορὰ.

Ὁ ἀέρας ἐξακολουθεῖ νὰ φύσῃ εὐνοϊκὰ ἀπὸ τ' ἀριστερὰ πρὸς τὰ δεξιὰ. Μὰ ἔχει ἀποφασίσει νὰ πᾶνε πρώτα στὸ Ἰτάγκα.

Πράγματι, ὕστερα ἀπὸ λίγη ὥρα φτάνουν κοντὰ στὸ χωριό. Ἀμέριμνοι οἱ Ἰτάγκα κάθονται παρέες - παρέες καὶ κουβεντιάζουν. Ὁ Νατόγκο δὲ φαίνεται πουθενά.

Ὁ Τάργκα ψιθυρίζει στὸν Ἀτσιδά καὶ στὴ Μαλόα νὰ περιμένουν. Κι' αὐτὸς προχωρεῖ ἀνάμεσα στοὺς θάμνους.

Πλησιάζει ἀθέατος στὴν καλύβα τοῦ Νατόγκο. Μέσα ἀκούγεται ἕνα ἠχηρὸ ροχαλητό. Φαίνεται πὼς ὁ ἀρχηγὸς τῶν Ἰτάγκα κοιμάται. Ὁ Τάργκα πλησιάζει στὴν πόρτα καὶ κυττάζει μέσα.

Πράγματι, ὁ Νατόγκο κοιμάται μακαρίως. Ἦσυχος ὅτι δὲν διατρέχει κανένα κίνδυνο, μιὰ κι' οἱ δυὸ ἐπικίνδυνοι ἀντίπαλοι, ὁ Τάργκα μὲ τὸν Ἀτσιδά, εἶναι δεμένοι μ' ἀλυσίδες καὶ χιλιόμετρα πιά μακριὰ — ὅπως πίστευε — τῆχει ρίξει στὸν ὕπνο.

Ὁ Τάργκα μπαίνει μέσα στὴν καλύβα καὶ πλησιάζει τὸν Νατόγκο. Στέκεται ἀπὸ πάνω του. Μὲ τὸ δεξιὸ του χέρι τὸν σκουντὰ ἐλαφρὰ στὸν ὦμο.

Ὁ Νατόγκο ξεροκουνιέται λίγο καὶ ξαναρχίζει νὰ ροχαλίζει. Ὁ Τάργκα τὸν σκουντὰ δυνατώτερα.

Ὁ ἀρχηγὸς τῶν Ἰτάγκα

άνοίγει τὰ μάτια του. Μὰ βλέποντας τὸν Τάργκα ἀπὸ πάνω του, τὰ ξανακλείνει ἐντρομος. Νομίζει πὼς βλέπει ἐφιάλτη.

Μὰ ὁ Τάργκα τὸν βγάζει γρήγορα ἀπὸ τὴν ἀπάτη του. Τὸν ἀρπάζει ἀπὸ τὸν ὄμο καὶ τὸν στήνει καθιστό. Ὁ Νατόγκο κάνει νὰ φωνάξῃ, μὰ ὁ Τάργκα τοῦ βουλώνει μὲ τὸ χέρι τὸ στόμα.

Μὲ μιὰ ἀπειλητικὴ κίνηση τοῦ δίνει νὰ καταλάβῃ ὅτι τὴν παραμικρὴ φωνὴ ἂν βγάλῃ, δὲ τὸν ἀφήσῃ στὸν τόπο. Ὁ ἀρχηγὸς τῶν Ἰτάγκα τὸ καταλαβαίνει καὶ δὲ μιλά. Τὸ χρῶμα του μόνο ἀπὸ μαῦρο ἔχει γίνῃ χαλκοπράσινο.

— Λέγε ποιὸς εἶναι αὐτὸς ὁ Σίμπα Μπουάνα, ψιθυρίζει ὁ Τάργκα, ἂν θέλῃς τὴ ζωή σου!

Ὁ Νατόγκο τὸν κυττάζει ἐντρομος.

— Δὲν... δὲν ξέρω!, ἀπαντάει.

Τὸ χέρι τοῦ Τάργκα σηκώνεται ἀπειλητικό.

— Λέγε!, προστάζει.

— Ἀλήθεια λέω, μπουάνα. Δὲν ξέρω ποιὸς εἶναι. Ξέρω μόνο ὅτι εἶναι ἕνας λευκός. Λένε πὼς ἔχει κι' ἕνα λιοντάρι μαζί του, μὰ ἐγὼ δὲν τὸ χωρῶ.

Μιὰ γερὴ γροθιά τοῦ Τάργκα τὸν ρίχνει φαρδύ - πλατὺ στὸ δάπεδο. Μένει ἀκίνητος, γιατί ἔχει χάσει τὶς αἰσθήσεις του.

Ὁ Τάργκα σηκώνεται νὰ βγῇ ἔξω. Μὰ καθὼς φτάνει στὴν εἴσοδο τῆς καλύβας, ἕνας μαῦρος, πού ἔρχεται νὰ

ζητήσῃ τὸν Νατόγκο, πέφτει ἐπάνω του.

Βλέποντας ἕνα λευκὸ ξαφνὶ καὶ μπροστά του ὁ μαῦρος, βάζει τὶς φωνές. Τὴν ἴδια στιγμή οἱ ἄλλοι μαῦροι πετάγονται ὄρθιοι, ἀρπάζοντας τὰ δόρατά τους καὶ τρέχουν πρὸς τὸ μέρος τῆς καλύβας.

Ὁ Τάργκα ἀρπάζει τὸ μαῦρο ἀπὸ τὸ λαιμὸ καὶ τὸν τραβάει μέσα στὴν καλύβα. Οἱ ἄλλοι Ἰτάγκα ἔχουν κυκλώσει τώρα τὴν καλύβα, μὰ δὲν τολμοῦν νὰ μπουὶ μέσα.

Καθὼς κυττάζουν πρὸς τὸ μέρος τῆς καλύβας, δὲ βλέπουν πίσω τους. Τὴν ἴδια ἀκριβῶς στιγμή, ὁ Ἀσιδάς, πού ἔχει ἀκούσει τὶς φωνές τῶν μαῦρων καὶ καταλαβαίνει ὅτι ὁ Τάργκα βρίσκεται σὲ κίνδυνο, βγάζει τὸ φυσοκάλαμό του.

Ἕνα γερὸ φύσημα καὶ τὸ βέλος χτυπάει ἕνα μαῦρο στὴ ράχη. Οἱ ἄλλοι μαῦροι γυρίζουν πίσω σαστισμένοι. Ἀντιλαμβάνονται ὅτι κίνδυνος τοὺς ἀπειλεῖ ἀπὸ δυὸ μεριές. Ἀστραπιαῖα οἱ μισοὶ γυρίζουν ν' ἀντιμετωπίσουν τὸν ἀόρατο ἀντίπαλο πίσω τους, ἐνῶ οἱ ἄλλοι περιμένουν τὸν Τάργκα.

Μὰ κάτι ἄλλο καταπληκτικὸ συμβαίνει. Ἕνα βέλος, ἀπὸ τὰ πλάγια τώρα, βρῖσκει στὸ λαιμὸ ἕναν τρίτο. Φαίνεται πὼς κι' ἄλλος ἀντίπαλος παρουσιάστηκε.

Οἱ μαῦροι τὰ χάνουν. Μερικοὶ τρέχουν πρὸς τὰ πλάγια, ἀλλὰ πέφτουν πάνω στὸ δόρυ τῆς Μαλόα. Ἐντρομοὶ, μὴ ξέροντας πόσοι εἶναι οἱ ἀντίπα-

λοι τους, γυρίζουν προς τα πίσω, για ν' αντιμετωπίσουν πάλι τὸ φυσοκάλαμο τοῦ Ἀτσιίδα.

Στὸ μεταξύ ὁ Τάργκα βγαίνει ἀπὸ τὴν καλύβα τραβώντας ἀπὸ τὰ μαλλιά τὸν μαῦρο, ποῦ εἶχε μῆν μέσα. Οἱ ἄλλοι τρομοκρατημένοι, ἔχουν σκορπιστῆ στὰ γύρω καὶ τρέχουν πανικόβλητοι.

Μιά γερὴ κλωτσιὰ στὰ ὀπίσθια τοῦ μαύρου ἀπὸ τὸ πόδι τοῦ Τάργκα, τὸν στέλνει νὰ χτυπήσῃ πάνω στὸν Ἀτσιίδα. Ὁ Ἀτσιίδας δὲ χάνει καιρό: τὸν ἀρπάζει ἀπὸ τὸ πόδι καὶ τὸν πετᾷ στὸν λασπόχτιστο τοῖχο μιᾶς καλύβας. Μὲ τὸ δρόμο ποῦ εἶχε ὁ μαῦρος, μπι κε μὲ τὸ κεφάλι μέσα στὴν καλύβα, γκρεμίζοντας ἓνα μέρος τοῦ ντουβαριοῦ τῆς.

Στὸ μεταξύ ὁ Νατόγκο ἔχει συνέλθει. Ἄνασχηκώνεται καὶ μὴ βλέποντας τὸν Τάργκα, παίρνει θάρρος. Εἶναι βέβαιος ὅτι οἱ ὑπήκοοί του θὰ τὸν ἐπίσασαν αἰχμάλωτο.

Βγαίνει στὴν πόρτα τῆς καλύβας νὰ δῆ τί συμβαίνει, ὅταν τὸν βλέπῃ ὁ Ἀτσιίδας. Ἕνα φύσημα στὸ καλάμι του κι' ὁ Νατόγκο ταξιδεύει γιὰ τὸν ἄλλον κόσμο.

— Δὲν ἔπρεπε νὰ τὸν σκοτώσῃς!, λέει ὁ Τάργκα ποῦ βλέπει τὴ σκηνή, μὰ δὲν εἶχε προλάβει νὰ ἐπέμβῃ.

— Πφ! Κύριος Τάργκα, λέει ὁ Ἀτσιίδας, αὐτὸ βάνει ἐμὰς ἀλυσίδα στὸ λαιμό. Ἐμένα ἀφήνει αὐτόνε ἔτσι; Κρῖμα ποῦ ἐμένα δὲν μπορεῖ ψῆση φάει - φάει ζωντανό!

Τὴν ἴδια στιγμή ἀπὸ μέσα ἀπὸ τοὺς θάμνους πηδᾷ ὁ... Σάμπα!

— Μικρόβιος!, φωνάζει ὁ Ἀτσιίδας. Ποῦ εἶναι ἐσένα;

— Γύρισα μ' ἀγριοπέποντα κι' εἶδα στὸ φύλλο γραμμένο τὸ ὄνομα Ἰτάγκα, ἀπαντᾷ ὁ Σάμπα. Κατάλαβα ὅτι θὰ εἶχατε ρθῆ ἐδῶ κι' ἔτρεξα κι' ἐγώ.

— Καὶ ποῦ εἶναι τώρα πεπόνις; ρωτᾷ ὁ Ἀτσιίδας γουρλώνοντας τὰ μάτια του καὶ σαγκώνοντας τὸ χαλκὰ του.

— Ἔφερα ἐδῶ μερικά, λέει ὁ νάνος, δείχνοντας ἀνάμεσα στοὺς θάμνους.

Πράγματι, ἔχει κουβαλήσει μαζί του πεντέξη πεπόνια. Νηστικοὶ ἀπὸ ὥρες κι' οἱ τέσσερις φίλοι, πέφτουν μὲ βουλμία ἐπάνω, πρὸς μεγάλη ἀπογοήτευσί τοῦ Ἀτσιίδα, στὸν ὅποιο τὸ ἐνάμιση πεπόνι ποῦ ἔφαγε, δὲν εἶναι οὔτε μπουκιά γιὰ μεζέ...

ΚΕΦ. 4. Ὁπεὺ ὁ Ἀτσιίδας χάνει τὴν εὐκαιρία νὰ φάν ἔσαν Ἀσάβι ψιτό!

Μετὰ τὸ λιτὸ αὐτὸ φαγητό, οἱ τέσσερις φίλοι κάθονται νὰ ξεκουραστοῦν καὶ νὰ καταρτίσουν τὰ σχέδια τῶν μελλοντικῶν ἐνεργειῶν τους.

— Τί γνώμη ἔχεις γι' αὐτὸ τὸ στοιχειωμένο λιονταρι; ρωτᾷ τὸν Τάργκα ἡ Μαλόα.

Στὸ πρόσωπο τοῦ Τάργκα ζωγραφίζεται ἡ ἀνησυχία.

— Κι' ἐγὼ δὲν ξέρω, ἀπαντᾷ. Τὸ φάντασμα αὐτὸ τῆς νύχτας εἶναι κάτι τρομερό. Ὅσα χρόνια εἶμαι στὴ ζούγκλα, πρώτη του φορὰ βλέπω

τέτοιο πράγμα. Μόνο ἄμα βάλουμε στὸ χέρι τὸν κύριο τοῦ λιονταριοῦ, θὰ ἀνακαλύψουμε τὸ μυστήριον.

Ὁ Σάμπα, ποῦ δὲν καταλαβαίνει τίποτα ἀπ' ὅσα λένε τώρα, ρωτᾷ περιεργος. Ἡ Μαλόα τοῦ ἐξηγεῖ τί ἀκριβῶς συνέβη κι' ὁ νάνος τὴν ἀκούει μ' ἀνοιχτὸ τὸ στόμα...

Κάθονται ἔτσι ἀρκετὴ ὥρα, ὅταν τ' αὐτὸ τοῦ Τάργκα παίρνει ἕναν ἀδιόρατο θόρυβο. Κι νώντας νόημα στοὺς δικούς του νὰ μὴ κινηθοῦν, σηκώνεται καὶ προχωρεῖ ἀθόρυβα πρὸς τὸ μέρος ποῦ ἀκούγεται ὁ θόρυβος.

Ὁ Ἀσιδάς, ἡ Μαλόα κι' ὁ Σάμπα περιμένουν ἀκίνητοι, ὅταν ἀκούει μιὰ κραυγὴ τρόμου:

— Ἀλλάχου ἄκμπαρ!

Καὶ κατάπληκτοι βλέπουν τὸν Τάργκα νὰ ἔρχεται πρὸς τὸ μέρος τους σπρώχνοντας ἕναν Ἀραβὰ. Ὁ Ἀσιδάς ἀναγνωρίζει τὸν Χάμιτ, τὸν Ἀραβὰ ποῦ εἶχε κατορθώσει νὰ δραπετεῦση, ὅταν σκότωσαν τοὺς δυὸ ἄλλους.

— Γρρρ!, κάνει ὁ Ἀσιδάς. Κύριος Τάργκα, ποῦ βρίσκεις τοῦτο Ἀραμπι;

— Μᾶς κατασκόπευε, ἀπαντᾷ ὁ Τάργκα. Μὰ τώρα θὰ μιλήσῃ γιατί ἄλλοιῶς...

— Ἀλλοιῶς ἐμένα ντῶσει φάσει - φάει ψητὸ Ἀραμπι, διακόπτει ὁ Ἀσιδάς. Καὶ Ἀσιτῖνα ντὲν ἔκει ἀκόμα φάει Ἀραμπι ψητὸ... Λένε καλὸ εἶναι...

***

Ὁ Ἀραβὰς φαίνεται τρομοκρατημένος.

— Ποιὸς σ' ἔχει στείλει; ρωτᾷ ὁ Τάργκα σουαχίλικα τὸν Χάμιτ.

Αὐτὸς δὲ μιλά. Ὁ Ἀσιδάς δαγκάνει τὸ χαλκᾶ του καὶ σηκώνεται. Τὸ ὕφος του εἶναι τέτοιο, ποῦ ὁ Ἀραβὰς μολονότι δὲν εἶχε καταλάβει τί εἶχε πῆ προτῆτερα ὁ Ἀσιδάς, κάνει ἕνα βῆμα πίσω.

— Κύριος Τάργκα, λέει, πὲς Ἀραμπι ἐμένα τρώει - τρώει αὐτόνε ψητὸ...

Ὁ Τάργκα, μόλις μπορῶντας νὰ συγκρατήσῃ τὰ γέλια, τὸ μεταφράζει στὸν Χάμιτ. Αὐτὸς, ποῦ πιστεύει ὅτι πράγματι ὁ Ἀσιδάς εἶναι ἀνθρωποφάγος, τρομοκρατεῖται.

— Θὰ μιλήσω!, λέει.

— Τί λέει; ρωτᾷ ὁ Ἀσιδάς.

— Λέει ὅτι θὰ μιλήσῃ, ἐξηγεῖ ὁ Τάργκα.

— Κρίμα! Κι' ἐμένα τέλει φάει - φάει Ἀραμπι ψητὸ!

Ὁ Τάργκα γυρίζει στὸν Χάμιτ.

— Λέγε!, προστάζει.

— Μὲ στέλνει ὁ Σίμπα Μπουάνα νὰ δῶ τί γίνεται στὸ Ἰτάγκα. Ὑστερα ἀπὸ τὸ σκοτωμὸ τῶν τριῶν συντρόφων μου, ζητᾷ νὰ δῆ τὸν Νατόγκα.

— Ποιὸς εἰδοποίησε τὸν Σίμπα Μπουάνα ὅτι σκοτώθηκαν οἱ τρεῖς ἀνθρωποῖ του; ρωτᾷ ὁ Τάργκα.

— Ἐγώ, μπουάνα. Μόλις ἔφυγα, ἔτρεξα νὰ τὸν εἰδοποιήσω.

— Καὶ ξέρεις τώρα ποῦ εἶναι ὁ Κύριος τοῦ Λιονταριοῦ; Ὁ Ἀραβὰς κομπιάζει.

— Μπουάνα... ἀν τὸ πῶ θὰ μὲ σκοτώσῃ...

“Ένα λιοντάρι και ένα τεράστιο έρπετό όπειλούν τη ζωή της όμορφης Μαλά, της αγαπημένης συντρόφισσας

του Τόγκα! Το ξαύβ κερτίσι κινδυνεύει νά γίνη λεία του! Μά ό Τόγκα, τό Άτρόμητο Έλληνόπουλο
οτάει και έτοιμάζεται νά έπέυδη!

— "Όπως προτιμάς. Έγώ όμως στη θέση σου θα προτιμούσα να με σκοτώσει ο Σίμπα Μπουάνα από το να με φάη ψητό ο Άτσιδας από κεί...

Ο Άραβας βλέποντας τα γουρλωμένα μάτια και το χαλκά της μύτης του Άτσιδα, τρομοκρατείται.

— Τί ζητάς από μένα, Μπουάνα; ρωτάει τον Τάργκα.

— Να μάς πάς στο μέρος που κρύβεται ο Σίμπα Μπουάνα, ο Κύριος του Λιονταριού.

— Να σάς πάω, Μπουάνα. Μά το λιοντάρι είναι στοιχειωμένο, τρομερό.

— Έσύ πήγαίνέ μας και μη σε νοιάζει.

— Πάμε, Μπουάνα.

Και ξεκινούν όλοι για το κρυσφύγετο του Κυρίου του στοιχειωμένου Λιονταριού.

Προχωρούν έτσι γρήγορα. Είναι περασμένο μεσημέρι και σε δυο - τρεις ώρες θα νυχτώσει. Σ' ένα μέρος στέκοιται λίγο να ξεκουραστούν.

— Κοντεύουμε, Μπουάνα, λέει ο Άραβας. Σε δυο ώρες θα δρισκόμαστε στο χωριό που μένει ο Σίμπα Μπουάνα. Είναι το χωριό των Ούλουγκού.

Καθώς είναι ξαπλωμένοι γύρω, ένας φοβερός βρυχηθμός ακούγεται.

— Το στοιχειωμένο λιοντάρι!, τραυλίζει ο Άραβας.

Η Μαλόα χλωμιάζει. "Αν ήταν άλλο λιοντάρι, ούτε θα στενοχωριόταν καν. Μά αυτό το λιοντάρι, που πετάει φωτιές απ' όλο του το σώμα, είναι κάτι τρομερό. Ο Άτσι-

δας έχει ανασηκωθεί κι έχει γουρλώσει τα μάτια του. Μόνο ο Σάμπα, που δεν έχει δη το άπαισιο θηρίο, δεν κουνιέται από τη θέση του.

Ο Τάργκα έχει βγάλει το μαχαίρι του. Το ίδιο κι' ο Άτσιδας το φυσοκάλαμό του. Κι' η Μαλόα άκουμπά το χέρι στη ζώνη της, που βρίσκεται το δικό της μαχαίρι.

Νέος βρυχηθμός, πιο κοντά τώρα, ακούγεται.

Όλοι είναι έτοιμοι. Κι' αυτός ο Σάμπα έχει ανασηκωθεί κι' έχει πιάσει το τόξο του.

Μά την ίδια στιγμή μια κραυγή κουκουβάγιας ακούγεται. Κι' ύστερα άπόλυτη ήσυχία.

— Ο Σίμπα Μπουάνα φώναξε πίσω το λιοντάρι του, φελλίζει ο Χάμιτ.

— Γιατί; ρωτάει η Μαλόα.

— Γιατί φοβάται μήπως κινδυνέψη το ζωό του. Τέτοιο λιοντάρι δεν βρίσκεται άλλο στον κόσμο, Μπουάνα. Πετάει φωτιές από το κορμί του. Είναι τρομερό...

Οι τέσσερις φίλοι περιμένουν για κάμποση ώρα. Μά τίποτα δέ διακόπτει την άπόλυτη ήσυχία.

— Πάμε!, προστάζει ο Τάργκα. Έσύ — λέει στον Άραβα — προχώρησε μπροστά και όδήγησε μας.

— Θα πάτε στον Σίμπα Μπουάνα;

— Άλλά;

— Μπουάνα, θα κινδυνέψη ή ζωή σας...

— Άς κινδυνέψη. Δρόμος κι' άσε τα πολλά λόγια...

Η πορεία όμως έπρεπε ά-

ναγκαστικά να διακοπή. Γιατί σε λίγο θάπεφτε ή νύχτα. Κι' ήταν όχι μόνο άσκοπο μὰ κι' επικίνδυνο να περιπλανηθούν τη νύχτα στο έχθρικό αὐτὸ τὸ ἔδαφος.

"Ἔτσι ἀποφασίζουν νὰ διοικητικὴν ἀποστολὴν εἰς τὸ μέρος ποὺ βρίσκονται. Ὁ Τάργκα ἔχει τὴ γνώμη ν' ἀνέβουν σ' ἕνα ξέντρο, γιὰ κάθε ἐνδεχόμενο. Ἡ πρότασί του γίνεται δεκτὴ. Τὸ πρόβλημα εἶναι μονάχα πὼς θὰ ἐξασφαλισθοῦν ἀπὸ τὸν "Αραβὰ, ποὺ μπορεῖ ἐπιβλεπόμενος τοῦ σκοταδιστοῦ νὰ δραπέτευσῃ. Μὰ ἐπιεμβαίνει ὁ "Ατσίδης. Παίρνοντας μερικὲς κληματίδες δένει πίσω τὰ χέρια τοῦ Χάμιτ. "Ὑστερα διαλέγοντας ἕνα πελώριο δέντρο ἀνεβαίνουν ἐπάνω, ἐνῶ ὁ "Ατσίδης τραβάει ἀπὸ τὴν μασχάλας τὸν "Αραβὰ.

Μόλις ἔχουν τελειώσει κι' ἡ νύχτα πέφτει ἀπότομα. "Ἔτσι τῶρα εἶναι ὑποχρεωμένοι νὰ περιμένουν ὡς τὸ πρωῖ.

Σιγὰ - σιγὰ ὅλοι ἀποκοιμούνται. Μόνο ὁ Τάργκα μὲ τὴ Μαλόα μένουν ξάγρυπνοι. Ἡ ὄμορφη κοπέλλα ἀφ' ὅτου εἶδε τὸ φοβερὸ θέαμα τοῦ φλογεροῦ λιονταριοῦ ἔχει φοβηθῆ, γιὰτὶ εἶναι ἀδύνατο νὰ ἐξηγήσῃ τὸ μυστήριον. Κι' ὁ Τάργκα δὲν μπορεῖ νὰ τὸ ἐξηγήσῃ, μὰ προσπαθεῖ νὰ διατηρήσῃ τὴν ψυχραιμίαν του.

--- Δὲν ξέρω τί εἶναι αὐτὸ τὸ πράγμα, λέει στὴ Μαλόα. Μὰ θὰ τ' ἀνακαλύψω. Μὴν ξεχνᾷς ὅτι ἔτσι τὰ εἶχαμε χαμένα καὶ μὲ τὸν Καλούγκα, τὸν Κύριο τῶν "Αετῶν. Κι' ὁμως

τὸ τέρας δὲν ἦταν παρὰ ἕνας κοινὸς κατάσκοπος.

Ἡ νέα ἡσυχάζει κάπως. "Ἐχει μάλιστα ἀρχίσει νὰ τὴν παίρῃ ὁ ὕπνος, ὅταν τινάζεται ἀπότομα. "Ἐνας ἀπαίσιοις βρυχηθὸς ταραξεί τὴ νυκτερινὴ ἡσυχίαν. Καὶ ξαφνικὰ, σὺν ἀστραπῇ, ἕνα φλογερὸ λιοντάρι περνᾷ μὲ μεγάλα ἄλλαματα καὶ χάνεται στὸ σκοτάδι τῆς νύχτας.

Ὁ "Αραβὰς βάζει στριγγυλιές:

--- Ἀλλάχ! Ἀλλάχ!

"Ἐνα γερὸ χαστούκι ἀπὸ τὴν χερουκλὰ τοῦ "Ατσίδα, τὸν κάνει νὰ τὸ βουλῶσῃ. Εἶναι ἔμως τρομοκρατημένος. Κι' ὁ "Ατσίδης, μολοῦντι δὲν τὸ δεῖ χνεῖ, εἶναι κι' αὐτὸς φοβισμένος ἀπὸ τὸ ὑπερφυσικὸ θέαμα. Ὁ Σάμπτα, ποὺ γιὰ πρώτη φορὰ βλέπει τὸ φλογερὸ λιοντάρι, γίνεται χαλκοπράσινος ἀπὸ τὴν τρομὰν του. Ἡ Μαλόα σφίγγεται στὸ στήθος τοῦ ἀγαπημένου της Τάργκα.

Μόνο ὁ Τάργκα μένει σιωπηλὸς καὶ βλοσυρὸς. Τὸ μυαλό του δουλεύει γρήγορα. Ὁμως δὲ μιλάει...

ΚΕΦ. 5. "Ὅπου ἡ πένα τοῦ "Ατσίδα κάνει μεγάλους ζημιές.

Εχει ξημερώσει. Οἱ τέσσαρις φίλοι μὲ τὸν Χάμιτ κατεβαίνουν ἀπὸ τὸ δέντρο. Ὁ "Αραβὰς, ποὺ ἔχει ἀναβαρῆσει ἀπὸ τὸ φῶς τῆς ἡμέρας, προχωρεῖ μπροστά. Οἱ ἄλλοι τὸν ἀκολουθοῦν.

"Ὑστερα ἀπὸ δυὸ ὥρες πωρεῖα φτάνουν κοντὰ στὸ χω-

ριό τῶν Ούλουγκοῦ. Ὁ Τάργκα ξέρει τὸ χωριό αὐτό, γιατί οἱ κάτοικοί του εἶναι ἀνθρωποφάγοι καὶ μάλιστα ἀπὸ ἀγριώτερους τῆς ζούγκλας. Γι' αὐτὸ τώρα προχωρεῖ προσεκτικός. Κάνει νύημα στοὺς ἄλλους νὰ σταθοῦν κι' αὐτὸς προχωρεῖ συρτὸς ἀνάμεσα στοὺς θάμνους. Στὴν πλατεῖα τοῦ χωριοῦ μερικοὶ καννίβαλοι κόβουν δόλτες. Ὁ Τάργκα κάθεται ἀκίνητος καὶ περιμένει. Εἶναι βέβαιος ὅτι κάποια ὥρα θὰ φανῆ κι' ὁ Σίμπα Μπουάνα, ὁ Κύριος τοῦ Λιονταριοῦ.

Ὁ Ἀτσιδάς, ἀφήνοντας τὸν Χάμιτ μαζί με τὸν Σάμπα καὶ τὴ Μαλόα, ξεκινάει γιὰ ἀγριοπέποινα. Ἐτσι σιγά-σιγά ἀπομακρύνεται, χωρὶς νὰ τὸ καταλάβῃ.

Ὁ Χάμιτ κάθεται σιωπηλός. Βλέπει ὅτι μόνοι φύλακές του εἶναι μιὰ γυναίκα — ἡ Μαλόα — κι' ἕνας νάνος — ὁ Σάμπα. Καὶ μάλιστα ἡ Μαλόα εἶναι ἀπορροφημένη στὸ νὰ κυττάζῃ πρὸς τὸ σημεῖο ποὺ ἀπομακρύνθηκε ὁ Τάργκα.

Ὁ Χάμιτ ἐτοιμάζεται. Δίπλα του κάθεται ἀμέριμος ὁ Σάμπα. Ξαφνικὰ τοῦ κατεβάζει μιὰ γερὴ γροθιά στὸ κρανίο. Ὁ Σάμπα πέφτει ἀνάσκελα ἀναίσθητος. Ἡ Μαλόα, ἀκούγοντας τὸν ὑπόκοφο κρότο τῆς γροθιάς, γυρίζει νὰ δῆ, ἀλλὰ ὁ Ἀραβάς ὄρμῳ κατ' ἐπάνω τῆς καὶ τῆς πιάνει τὸ στόμα νὰ μὴ φωνάξῃ. Ταυτόχρονα τραβώντας ἕνα πανί ἀπὸ τὸ λαιμό του, τὴν φιμώνει καὶ σύγχρονα τῆς δίνει πίσω

τὰ χέρια με μιὰ κληματίδα, ποὺ εἶχε κρύψει στὴν τσέπη του ἀπὸ προητέρω, καθὼς προχωροῦσαν γιὰ νάρθουν στὸ Οὔλουγκοῦ.

Ρίχνοντάς τὴν κάτω ὁ Χάμιτ παίρνει δρόμο σκυφτός. Προχωρεῖ πρὸς τὸ χωριὸ ἀθέατος.

Καὶ σὲ λίγο, κατάπληκτος ὁ Τάργκα βλέπει στὴν πλατεῖα τοῦ χωριοῦ τὸν Χάμιτ νὰ φωνάζῃ στοὺς Οὔλουγκοῦ, δίνοντας τὸ σῆμα τοῦ κινδύνου.

Ἄγρια οὐρλιαχτὰ ἀκούγονται. Οἱ καννίβαλοι ἀρπάζουν τὰ δώρατά τους με πολέμικες ἰαχές.

Ὁ Τάργκα τινάζεται ὀρθίος. Καταλαβαίνει ὅτι κάτι συνέβη στοὺς φίλους του. Τρέχει πίσω στὸ μέρος ποὺ ἔχει ἀφήσει τὴ Μαλόα, τὸν Ἀτσιδά καὶ τὸν Σάμπα. Βλέπει τὴν κοπέλλα στὸ ἔδαφος δεμένη καὶ φιμωμένη, ἐνῶ δίπλα τῆς τὸν Σάμπα ἀναίσθητο. Καταλαβαίνει ἀμέσως τὴ συνέβη. Ἐκεῖνο ποὺ δὲν μπορεῖ νὰ ἐξηγήσῃ, εἶναι ἡ ἐξάφανσις τοῦ Ἀτσιδά.

Σκύβει νὰ λύσῃ τὴ Μαλόα, μὰ δὲν προλαβαίνει. Καμμιὰ πενηνταριά καννίβαλοι πέφτουν ἐπάνω του. Τινάζεται ὀρθίος. Μὲ τὸ μαχαίρι του βγάζει τρεῖς - τέσσερις ἀπὸ τὴ μέση, μὰ οἱ ἀντίπαλοι εἶναι πολλοί. Ἐτσι σὲ λίγα λεπτά, ὁ Τάργκα κι' ἡ Μαλόα δεμένοι μεταφέρονται στὸ Οὔλουγκοῦ.

Ὁ Σάμπα ἐξακολουθεῖ νὰ εἶναι ἀναίσθητος. Οἱ καννίβαλοι τὸν θεωροῦν νεκρὸ καὶ δὲν ἀσχολοῦνται μ' αὐτόν.

Δεμένοι σὲ δυὸ δέντρα ὁ Τάργκα κι' ἡ Μαλόα; περιμένουν νὰ δοῦν τί θ' ἀπογίνει.

Οἱ καννίβαλοι ἔχουν συμβούλιο. Ἀσφαλῶς συζητοῦν τὴν τύχη τῶν αἰχμαλώτων. Μὰ φαίνεται πὼς δὲν παίρνουν ἀπόφασι, γιατί ἕνας ἀπ' αὐτούς, ἀφοῦ παίρνει ὁδηγίες, ἔξαφανίζεται μέσα στὴ ζούγκλα.

Περνᾷ ἔτσι καμμιά ὥρα. Οἱ καννίβαλοι φαίνονται νὰ περιμένουν κάποιον.

Καὶ πράγματι, σὲ λίγο κάποιος θόρυβος δημιουργεῖται. Οἱ καννίβαλοι συγκεντρώνονται ὅλοι μαζί. Καὶ μέσα ἀπὸ τὰ δέντρα προβάλλει ἕνας ὑψηλόσωμος λευκὸς ἄντρας μὲ ξανθὰ μαλλιά. Φαίνεται Εὐρωπαῖος.

Χαιρετῶντας μὲ μιὰ κίνηση τοῦ χεριοῦ τοὺς καννιβάλους, προχωρεῖ πρὸς τὸ μέρος τοῦ Τάργκα. Στέκεται μπροστὰ στοὺς δυὸ αἰχμαλώτους καὶ τοὺς μιλά ἀγγλικά:

— Θὰ δῆς, λέει ἀποτεϊνόμενος στὸν Τάργκα, ὅτι ἡ τύχη τοῦ σκλάβου ἦταν πολὺ καλύτερη ἀπὸ αὐτὴ πού σ'ἄς περιμένει. "Ὅχι μόνο σκότωσες τρεῖς ἀπὸ τοὺς καλύτερους ἀνθρώπους μου, μὰ ἔλειψες καὶ τοὺς ἄλλους δούλους.

Ὁ Τάργκα, πού ξέρει τὴ γλώσσα, καταλαβαίνει καλὰ τί τοῦ λέει ὁ ἄγνωστος. Τὸν κυττάζει περιφρονητικά κι' ἀπαντᾷ στὴν ἴδια γλώσσα:

— Ἀπὸ τὴ σκλαβιά κι' ὁ χειρότερος θάνατος εἶναι καλύτερος. Κανένας "Ελληνας

δὲν προτίμησε τὴ σκλαβιά ἀπὸ τὸ θάνατο.

— Κι' ἀφοῦ τὸ θέλεις, λοιπόν, πέθανε!, λέει μὲ θυμὸ ὁ ἄγνωστος.

Καὶ γυρίζοντας, βάζει μιὰ φωνὴ στοὺς καννιβάλους. Αὐτοὶ πλησιάζουν. "Ένας πού φαίνεται ἀρχηγὸς τοὺς μιλά:

— Πρόσταξε, Σίμπα Μπουάνα!

"Ὡστε αὐτὸς εἶναι ὁ Σίμπα Μπουάνα, ὁ Κύριος τοῦ Λιονταριοῦ, σκέφτεται ὁ Τάργκα.

Ἡ Μαλόα πού δὲν ξέρει ἀγγλικά, δὲν καταλαβαίνει τίποτα, μαντεύει ὅμως ὅτι τὰ πράγματα εἶναι ἄσχημα.

Ὁ Σίμπα Μπουάνα παίρνει παράμερα τὸν ἀρχηγὸ τῶν καννιβάλων καὶ τοῦ λέει κάτι. Κι' αὐτὸς τὸ μεταδίδει στοὺς δικούς του.

Ἐπευφημίες καὶ κραυγὲς χαρᾶς ἀκούγονται. Καὶ μέσα στὶς ἐπευφημίες αὐτὲς ὁ Σίμπα Μπουάνα φεύγει.

Ὅυτε ὁ Τάργκα, οὔτε ἡ Μαλόα ἀκούσαν τί εἶπε καὶ τί προσταγὲς ἔδωσε στοὺς καννιβάλους. Οὐλουγκοῦ. Ὁ Τάργκα ὅμως μαντεύει ὅτι δὲν εἶναι καθόλου εὐχάριστες οἱ διαταγές.

Καὶ οἱ φόβοι τοῦ δὲν ἀργούν νὰ ἐπαληθεύσουν. Γιατί σὲ λίγο βλέπει μερικοὺς ἰθαγενεῖς νὰ φεύγουν καὶ νὰ ξαναγαυρίζουν φορτωμένοι ξερὰ ξύλα.

Τὰ στήνουν σὲ δυὸ σώρους κι' ἐτοιμάζουν δυὸ τεράστιες σοῦβλες. Σίγουρα ἔχουν σκοπὸ νὰ τοὺς ψήσουν. Οἱ ἀνθρωποφάγοι Οὐλουγκοῦ δὲν ἔ-

χουν φυσικά καμιά όρεξη να χάσουν την ευκαιρία να φάνε δυο λευκούς.

Η Μαλόα που δεν ξέρει τη γλώσσα, δεν έχει καταλάβει βέβαια τί λένε, αλλά βλέποντας τις προετοιμασίες αντιλαμβάνεται τί περιμένει κι αυτήν και τον αγαπημένο της. Θέλει να φωνάξει, μα η φωνή της πνίγεται στο λαιμό της. Είναι κάτωχαρη.

Μόνο ο Τάργκα, παρά το ότι ξέρει καλά τον τρομερό κίνδυνο, διατηρεί την ψυχραιμία του...

ΚΕΦ. 6. "Όπου ο Άτσίδας τιμωρεί κατά το δικό του τρόπο τήν προδοσία.

Αφού γύρισε αρκετή ώρα ο Άτσίδας ψάχνοντας να βρή κανένα αγριοπέπιτο, πετυχαίνει τέλος το σκοπό του. Σ' ένα μέρος βρίσκει άφθονα πεπόνια. Στρώνεται χάρω κι αρχίζει να τρώει.

Για αρκετή ώρα δεν ακούγεται γύρω παρά ένα φοβερό «γρρρ!» ευχαριστήσεως που βγάζει ο Άτσίδας καθώς γλείφει συνεχώς το χαλκά της μύτης του.

Τρώει έτσι αρκετά. Θέλει να ξεπλώση, να χωνέψη και να ξεκουραστή, μα θυμάται ότι πέρα, εκεί κάτω έχει αφήσει τους φίλους του. Σωστό είναι, σκέφτεται, να πάη και σ' αυτούς μερικά πεπόνια. Παίρνοντας έτσι τρία μαζί του, ξεκινάει για να φτάση στο μέρος που είχε αφήσει τη Μαλόα με το Σάμπτα.

Μόλις όμως πλησιάζει, καταλαβαίνει ότι κάτι έχει συμβ-

βή. Τα γύρω κλαδιά είναι σπασμένα. Πετάει τα πεπόνια χάρω και τρέχει να δη τι συμβαίνει.

Το μάτι του παίρνει τον Σάμπτα. Ο μανός είναι ξαπλωμένος και μόλις αυτή τη στιγμή έχει συνέλθει από την λιποθυμία του. Στο μεταξύ η μύτη του είναι πρησμένη από τη γροθιά του Χάμιτ κι έχει γίνει σαν μικρή μελιτζάνα.

— Τί γίνεται, Μικρόβιος; ρωτάει ανήσυχος ο Άτσίδας. Πού είναι κύριος Μαλόα;

Με λίγες λέξεις ο Σάμπτα του διηγείται την προδοσία του Άραβα. Ο Άτσίδας δαγκώνει το χαλκά του από το θυμό του.

— Σήκω, Μικρόβιος!, λέει στον νάνο. Εμάς πάει - πάει χωριό Ούλουγκού. Πάρε τόξο ντικό σου.

Κι' ο ίδιος βγάζει το φυσικό κάλαμό του. Ο Σάμπτα σηκώνεται κι' οι δυο μαζί προχωρούν γρήγορα κι' αθόρυβα προς το χωριό των Ούλουγκού.

Μεγάλη φασαρία γίνεται στο μεταξύ στο χωριό. Οι δυο σωροί των ξύλων έχουν αναφτή και τεράστιες φλόγες και καπνοί ανεβαίνουν προς τον ουρανό. Οι κανίβαλοι περιμένουν να καούν τα ξύλα, για να γίνουν κάρβουνα και να κάνουν μια καλή θρακιά για να ψήσουν τους δυο αιχμαλώτους τους.

Ο Άτσίδας με τον Σάμπτα, κρυμμένοι πίσω από τους θάμνους, βλέπουν τις φωτιές, αλλά δεν διακρίνουν ούτε τη Μαλόα, ούτε τον Τάργκα, για

τί τὰ δέντρα πού εἶναι δεμένοι εἶναι πίσω ἀπὸ μιὰ καλύβα. Ἔτσι κάθονται νὰ δοῦν τί θὰ γίνη, μὴ ξέροντας ἂν οἱ δύο τους φίλοι εἶναι αἰχμάλωτοι ἢ ὄχι τῶν Οὐλουγκοῦ.

Σὲ λίγο οἱ φλόγες σβήνουν. Δυὸ πελώριες ἀνθρακίες κοκκινίζουν τώρα στὸ ἔδαφος. Φωνές ἀκούγονται. Οἱ καννίβαλοι κἀτί λένε. Πεντέξη ἀπ' αὐτοὺς τρέχουν πίσω ἀπὸ μιὰ καλύβα καὶ σὲ λίγο γυρίζουν κουβαλώντας τὸν Τάργκα καὶ τὴ Μαλόα.

Δὲν χρειάζεται πολλή φιλοσοφία γιὰ νὰ καταλάβῃ ὁ Ἄτσιδας ποιά τύχη περιμένει τοὺς δυὸ ἀγαπημένους του φίλους. Πιάνοντας τὸν Σάμπα ἀπὸ τὸ χέρι τοῦ δείχνει τοὺς καννιβάλους.

— Γκρήγκορα, ρίχτους!, λέει.

Χωρὶς νὰ χάσῃ καιρὸ ὁ Σάμπα τευτώνει τὸ τόξο του καὶ ἀφήνει ἕνα δηλητηριασμένο βέλος. Ταυτόχρονα ὁ Ἄτσιδας φυσᾷ τὸ καλάμι του.

Δυὸ καννίβαλοι, πού ἦταν δίπλα στὸν Τάργκα, πέφτουν μπρούμυτα, χτυπημένοι κι' οἱ δυὸ στὴν καρδιά.

Φοβερὲς κραυγὲς ἀκούγονται. Οἱ καννιβάλλοι ἀφήνοντας τοὺς δυὸ δεμένους αἰχμάλωτους χάμω στὸ ἔδαφος τρέχουν νὰ πιάσουν τὰ δόρατά τους γιὰ ν' ἀντιμετωπίσουν τοὺς ἀόρατους ἐχθρούς.

Ὁ Ἄτσιδας μὲ τὸν Σάμπα δὲν σταματοῦν νὰ ρίχνουν ὁ ἕνας μὲ τὸ φυσοκάλαμό του κι' ὁ ἄλλος μὲ τὸ τόξο του. Εἶναι γιὰ τὴν ὥρα ἀθέατοι κι' οἱ καννίβαλοι τρέχουν δῶθε-κεῖθε

γιὰ ν' ἀνακαλύψουν ἀπὸ ποῦ ἔρχονται τὰ θανατηφόρα βέλη.

Στὸ μεταξύ ὁ Τάργκα κι' ἡ Μαλόα εἶναι πεσμένοι στὸ ἔδαφος. Λίγο πιὸ πέρα ἀπὸ τὸν Τάργκα εἶναι ἡ μιὰ ἀπὸ τὶς φωτίες. Βλέποντας ὅτι κανεὶς δὲν τὸν προσέχει μέσα στη φασαρία, ὁ Τάργκα πλησιάζει τὰ δεμένα του χέρια στὰ ἀναμμένα κάρβουνα. Ἐνα κάρβουνο ἀκουμπᾷε στὶς κληματίδες. Ἡ πύρα εἶναι ἀβάσταχτη, μὰ ὁ Τάργκα τὴν ὑπομένει. Ἡ κληματίδα καίγεται καὶ κόβεται. Τὰ χέρια του εἶναι ἐλεύθερα.

Πιάνει γρήγορα τὸ μαχαίρι του καὶ χωρὶς νὰ ἀνασηκωθῆ κόβει τὶς κληματίδες τῶν ποδιῶν του. Κυλώντας σὰν βαρελάκι, φτάνει δίπλα στὴ Μαλόα. Οἱ καννίβαλοι ἔχουν ἀπομακρυνθῆ πρὸς τὸ μέρος τοῦ Ἄτσιδας, γιατί καταλαβαίνουν τώρα ἀπὸ ποῦ ἔρχονται τὰ βέλη.

Ὁ Τάργκα κόβει γρήγορα τὰ δεσμὰ τῆς Μαλόα. Σὲ λίγες στιγμὲς ἡ κοπέλλα εἶναι ἐλεύθερη.

Τινάζονται καὶ οἱ δυὸ ὄρθιοι. Στὸν τοῖχο μιᾶς καλύβας βλέπουν ὄρθια μερικὰ δόρατα. Ἀρπάζουν δυὸ καὶ τρέχουν σὰν ἀστραπὴ πρὸς τὸ μέρος τῶν καννιβάλων. Γιὰ μιὰ στιγμή ἕνας ἀπ' αὐτοὺς τοὺς βλέπει καὶ θγάζει μιὰ κραυγὴ. Μὰ δὲν προλαβαίνει νὰ κινηθῆ, γιατί τὸ δόρυ τῆς Μαλόα τὸν θρίσκει στὸ λαιμό.

Ὁ Τάργκα χτυπᾷ στὰ στραβά. Εἶναι τόση ἡ ὄργη του πού καὶ χιλιάδες ἂν ἦταν

σί κανίβαλοι, δέν θά τοὺς λογάριζε.

Οἱ κανίβαλοι εἶναι τώρα ἐν μέσῳ δύο... πυρῶν. Ἀπὸ μπροστὰ ὁ Ἀτσιδᾶς μὲ τὸν Σάμπα κι' ἀπὸ πίσω ἡ Μαλόα μὲ τὸν Τάργκα.

Πανδαιμόνιο γίνεται ἀπὸ τῆς φωνῆς καὶ τὰ οὐρλιαχτὰ τῶν ἀνθρωποφάγων. Μὰ βλέποντας ὅτι ἔχουν νὰ κάνουν μὲ ἀντιπάλους γερούς, ἀκατάβλητους, ἀρχίζουν νὰ τὸ βάζουν στὰ πόδια. Δεξιὰ - ἀριστερὰ τρέχουν πανικόβλητοι, καὶ χάνονται μέσα στὴ ζούγκλα.

Ὁ Ἀτσιδᾶς πετάγεται μέσα ἀπὸ τοὺς θάμνους.

Ὁ Τάργκα πλησιάζει ἀθόρυβα...

— Κύριος Τάργκα! Κύριος Μαλόα!, φωνάζει γαρούμενος.

Ὁ Τάργκα τοῦ σφίγγει τὸ χέρι σ' ἐνδοεῖ εὐγνωμοσύνης. Τὸ ἴδιο κι' ἡ Μαλόα τοῦ Σάμπα.

Γιὰ μιὰ στιγμή τὸ μάτι τοῦ Ἀτσιδᾶ ἀντιλαμβάνεται μιὰ κίνησι μέσα σὲ μιὰ καλύβα. Τρέχει πρὸς τὰ ἐκεῖ. Οἱ ἄλλοι τὸν ἀκολουθοῦν.

Μπαίνοντας μέσα στὴν καλύβα ὁ Ἀτσιδᾶς βλέπει τὸν... Χάμιτ! Ὁ Ἄραβας ἔχει κρυφτὴ μέσα ἀπὸ τὸ φόβο του, βλέποντας νὰ τὸ βάζουν στὰ πόδια οἱ Οὐλουγκοῦ. Φαντάστηκε πὼς μέσα στὴν καλύβα κανεὶς δέν θά ἔψαχνε.

Ὁ Ἀτσιδᾶς τὸν ἀρπάζει ἀπὸ τὸ σβέρο καὶ τὸν βγάζει ἔξω. Ὁ Ἄραβας οὐρλιάζει σὰν σκυλί, πού τὸ δέρνουν.

— Κύριος Τάργκα, λέει ὁ Ἀτσιδᾶς, Ἀτσιντα σώνει ἐσένα καὶ κύριος Μαλόα ζωῆ;

— Καὶ βέβαια, Ἀτσιδᾶ ἀπαντᾷ ὁ Τάργκα. Γι' αὐτὸ καὶ σ' εὐχαριστῶ, ἄλλωστε.

— Ἐ, τότε ντίνει ἐμένα τοῦτο Ἄραμπι.

— Νὰ τὸν κάνης τί;

— Ξέρει Ἀτσιντα τί κάνει τοῦτο. Ἐσᾶς φεύγετε πέρα τζούγκλα.

Ἡ Μαλόα φαίνεται σὰν νὰ λυπάται γιὰ τὴν τύχη τοῦ ἀθλιου προδότη.

— Τί θὰ τὸν κάνης Ἀτσιδᾶ; ρωτᾷ. Κύττα μὴ τὸν βασάνισης.

— Τοῦτος, κύριος Μαλόα κάνει ἐσένα γίνιης μπριτζόλος ψητός, ἂν ντεν ἦταν Ἀτσιντα. Ἀφήνεις ἐμένα καὶ ξέ

Οι τρεις φίλοι κόβονται και σκίζονται να τρώνε, ενώ οι άγριοι τους τριγυρίζουν κυττάζοντάς τους!...

ρει έγκώ. Πηγαίνετε και 'Ατσίντα έρτει σε λίγος.

Και χωρίς να χάνη καιρο, πιάνει μια - δυο κληματίδες απ' αυτές που ήταν δεμένη η Μαλόα και δένει τα χέρια του Χάμιτ πίσω στην πλάτη του. 'Ο Τάργκα που καταλαβαίνει πως κάτι φοβερό ετοιμάζεται να κάνη ο 'Ατσιδας, πιάνει τη Μαλόα από το χέρι κι' απομακρύνονται... Πίσω τους ακολουθεί ο Σάμπα.

Ο 'Ατσιδας γυρίζει στον Χάμιτ.

— Άνθρωπο πολεμιστής, λέει, σκοτώνει σαν παλληκάρης. Μά προντότη, σκοτώνεις έτσι...

Κι' αρπάζοντας απ' τα πόδια τον 'Αραβα, τον σηκώνει

και τον ρίχνει μέσα στη φωτιά.

ΚΕΦ. 7. Όπου η Μαλόα διατρέχει φοβερό κίνδυνο.

Ο Τάργκα με τη Μαλόα και τον Σάμπα έχουν απομακρυνθή αρκετά και δε βλέπουν τί γίνεται, μα άκουν τα φρικαλέα ούρλιαχτά του 'Αραβα.

Σε λίγο τους φτάνει κι' ο 'Ατσιδας.

— Τι του έκανες; ρωτάει η Μαλόα.

— Τίποτα, κύριος Μαλόα. 'Ατσίντα κάνει ό,τι ήθελε Χάμιτ κάνει κύριος Τάργκα και κύριος Μαλόα...

— Τον έψησε!, λέει ο Σάμπα.

— Σιωπή έσένα, Μικρόβιος! κάνει δήθεν άγρια ό 'Ατσιδάς. Έμένα ντέν ψήνει, φωτιά μόνο ρίχνει...

Τό άστείο είναι μακάβριο και κανείς δέν έχει διάθεσι νά γελάση. Άλλως τε, ό κίνδυνος έξακολουθεί νά ύπάρχη, γιατί άσφαλώς οι καννίβαλο: δέν πρόκειται νά μείνουν με σταυρωμένα τά χέρια. Θα ζητήσουν νά ειδικευοϋν για τό πάθημά τους.

Καθώς προχωροϋν, ό Τάργκα προηγείται τών άλλων μερικά μέτρα. Ξαφνικά διακρίνει μιá κίνησι. Τραβά τό μαχαίρι του και τό πετά με δύναμι. Τό μαχαίρι βρίσκει έναν άνθρωποφάγο στό λαιμό, τή στιγμή ακριβώς που είχε βγή από τους θάμνους, χωρίς νά φαντάζεται ότι θα πεφτε πάνω στον Τάργκα και τους φίλους του.

— Πρέπει νάχουμε τό νοϋ μας, λέει ό Τάργκα. Τά μέρη εδώ είναι γεμάτα από τους καννιβάλους Ούλουγκοϋ. Δέν πρόκειται νά χωνέψουν εύκολα τή νίλα που έπαθαν.

Δέν έχει προλάβη νά τελειώση, όταν απ' όλες τις μεριές βλέπουν νά προβάλλουν μαύροι Ούλουγκοϋ, ώπλισμένοι με δάρατα.

Εϋτυχώς για τους τέσσερις φίλους, δέν είχαν πετάξει τά δάρατά τους. Και τό μαχαίρι που είχε ρίξει στον μαύρο ό Τάργκα, τό είχε πάρει πάλι και τό είχε βάλε στη ζώνη του.

Μάχη άληθινή αρχίζει. Ό Τάργκα χτυπάει με τό δόρυ. Ό 'Ατσιδάς τό γυρίζει σαν

ρόπαλο και δέν άκούς παρά κράκ - κράκ, τον ήχο που κάνουν τά κεφάλια καθώς σπάζουν σαν καρύδια.

Η σύγκρουσι δέ διαρκεί πολϋ. Οι καννίβαλο:, βλέποντας πως δέν τά βγάζουν πέρα, έξαφανίζονται μέσα στις λόχμες τής ζούγκλας.

Ό Τάργκα κυττάζει γύρω του. Βλέπει τον 'Ατσιδά και τον Σάμπα, μα δέ βλέπει τή Μαλόα.

— 'Η Μαλόα!, φωνάζει. Που είναι ή Μαλόα;

Πράγματι, ή Μαλόα είχε έξαφανισθή...

***

Την ώρα που όλοι χτυποϋν τους καννιβάλους, κάνει τήν ίδια δουλειά κι' ή Μαλόα. Μα καθώς κάνει νά χτυπήση έναν μαύρο, αυτός χτυπάει τό δόρυ της με τό δικό του και τό δόρυ τής Μαλόας σπάζει στα δύο. Ό μαύρος έτοιμάζεται νά τήν καρφώσει. Βλέποντας τον κίνδυνο ή Μαλόα και μη θέλοντας νά άπασχολήση και νά βάλη σε κίνδυνο τον Τάργκα, πηδάει μέσα σε μερικούς θάμνους και έξαφανίζεται. Ό μαύρος ψάχνει μάταια νά τήν βρή.

Στό μεταξύ ή Μαλόα τρέχει πίσω απ' τους θάμνους Ξαφνικά όμως στέκεται άποσβολωμένη. Ένα λιοντάρι βρίσκεται μπροστά της. Στέκει άκίνητο και τήν κυττάζει. Η όμορφη κοπέλλα καταλαβαίνει ότι και ή παραμικρή κίνησις θα είναι επικίνδυνη, γιατί τό θηρίο θα όρμήση κατ' έπάνω της. Όμως δέν μπορεί και νά καθήση άκίνητη, γιατί οϋ-

τε και τὸ θηρίο πρόκειται νὰ κἀνὴ τὸ ἴδιο. Τὸ βλέμμα της παίρνει μπροστὰ καὶ ἀπὸ πάνω της ἕνα ἀρκετὰ χαμηλο κλαδὶ δέντρου.

Μ' ἕνα πήδημα πιάνεται ἀπὸ τὸ κλαδὶ καὶ τινάζει τὰ πόδια της ἔπάνω. Τώρα βρίσκεται στὸ κλαδὶ καθισμένη. Τὴν ἴδια ὅμως στιγμή πηδάει καὶ τὸ λιοντάρι. Δὲν κατορθώνει ὅμως νὰ τὴν φτάσει καὶ στέκεται μὲ τὰ διὰ ὀπίσθια πόδια ὄρθιο.

Ἡ Μαλόα δὲ φοβάται, γιατί ψηλὰ στὸ κλαδὶ δὲν μπορεῖ νὰ φτάσει τὸ ζῶο. Μὰ καθὼς σηκώνει τὸ βλέμμα της καὶ κυττάζει στὸ δέντρο γιὰ ν' ἀνέβη κάπως ψηλότερα, παρὰ λίγο νὰ βγάλῃ κραυγὴ τρόμου. "Ἐνας βόας ἔχει κρεμάσει τὸ σιχαμερὸ κεφάλι του πρὸς τὰ κάτω, λίγο πιὸ πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι τῆς Μαλόα. Τὴν παραμικρὴ κίνησι νὰ κἀνῃ θὰ βρεθῇ τυλιγμένη στὴ θανάσιμη περίπτωξι τοῦ φοβεροῦ ἔρπετου.

Ἡ ὁμορφὴ κοπέλλα χλωμιάζει. Ἀπὸ πάνω κι' ἀπὸ κάτω ἐνεδρεῖται ὁ θάνατος.

Ξαφνικά τὸ μάτι της παίρνει τὸν Τάργκα, ποῦ ἔχει πλησιάσει. Πίσω του εἶναι ὁ Ἀτσιδὰς καὶ ὁ Σάμπτα. Μὲ τὴν πρῶτη ματιὰ ὁ τελευταῖος αὐτὸς βλέπει τὴν τρομερὴ θέσι τῆς Μαλόα. Κάνει νόημα στὸν Ἀτσιδὰ καὶ στὸν Σάμπτα.

Ὁ Ἀτσιδὰς βγάζει τὸ φυσικόλαμό του. Ὁ Σάμπτα τεντώνει τὸ τόξο του. Κι' οἱ διὰ ρίχνουν ταυτόχρονα. Τὸ δηλητηριασμένον βέλος βρίσκει στὴ ράχη τὸ λιοντάρι, ἐνῶ τὸ

βέλος τοῦ Ἀτσιδὰ τὸ βῶα στὸ κεφάλι.

Τὸ λιοντάρι πέφτει νεκρό. Ὁ βόας κάνει νὰ τιναχθῇ γιὰ νὰ περισφίξῃ στὴν ἄγωνία του τὴν Μαλόα, μὰ ἡ κοπέλλα, ποῦ ἔχει τώρα πάρει θάρρος κι' ἔχει ἀνακτήσει τὴν ψυχραιμία της, πηδάει γρηγορὰ στὴ γῆ. Ὁ βόας τυλίγει μὲ τὸ κορμί του τὸν κορμὸ τοῦ δέντρου καὶ λίγες στιγμὲς ἀργότερα μένει ἀκίνητος. Εἶναι νεκρός.

Οἱ τέσσερις φίλοι στέκουν γιὰ μιὰ στιγμή νὰ συνέλθουν. Κάνουν συμβούλιο τί πρέπει νὰ κάνουν. Ὁ Τάργκα ἔχει τὴ γνώμη νὰ γυρίσουν στὰ γύρω τοῦ Οὐλουγκοῦ καὶ νὰ κρυφτοῦν, περιμένοντας νὰ ξαναγυρίσῃ ὁ Σίμπτα Μπουάνα, ὁ Κύριος τοῦ Λιονταριοῦ. Γιατὶ ἀσφαλῶς οἱ κανίβαλοι θὰ τὸν εἰδοποιήσουν γιὰ τὴ συμφορὰ ποῦ ἔπαθαν κι' ὁ Εὐρωπαϊὸς δουλέμπορος δὲν ἦταν ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους ποῦ θὰ παραδεχόταν τὴν ἧττα του.

Ἔτσι γυρίζουν στὸ Οὐλουγκοῦ. Δὲν μπαίνουν ὅμως στὸ χωριό, ἀλλὰ κρύβονται στὰ γύρω...

ΚΕΦ. 8. "Ὅπου ὁ Ἀτσιδὰς τὸ θαλασσῶ·ει παλι..."

Εχει νυχτώσει πιά. Οἱ τέσσερις φίλοι παρακολουθοῦν τὴν κίνησι τοῦ χωριοῦ. Οἱ Οὐλουγκοῦ ἔχουν γυρίσει τώρα κι' ἔχουν ἀνάψει φωτιές, γύρω στὶς ὁποῖες κάθονται.

Φαίνεται νὰ περιμένουν κάποιον. Ὁ Τάργκα ἔχει τὴ γνώμη ὅτι περιμένουν τὸν Σίμπτα Μπουάνα.

Ἡ ὥρα περνᾷ. Οἱ φωτιῆς σιγά - σιγά σβήνουν. Οἱ κανίβαλοι κάθονται γύρω ἀπὸ τὶς ἀναμμένες ἀνθρακίες καὶ πῆνουν κομμάτια κρέας ἀπὸ κυνήγι. Ἡ μυρουδιά τοῦ ψημένου κρέατος κάνει τὸν Ἀτσίδα νὰ γουργουρίζει διαρκῶς, ἀνοίγοντας τὰ ρουθούνια του. Μὲ κόπο τὸν κρατᾷ ὁ Τάργκα, γιὰ νὰ μὴ πηδήσῃ μὲ τὸ φυσοκάλαμό του ἀνάμεσα στοὺς Οὐλουγκοῦ.

Ἐχει περάσει ὡς μισὴ ὥρα κι οἱ φωτιῆς ἔχουν σχεδὸν σβήσει, ὅταν οἱ μαῦροι Οὐλουγκοῦ σηκώνονται φοβισμένοι. Ἐχει ἀκουστῆ ἓνας βρυχηθμὸς λιονταριοῦ. Μὰ φαίνεται ὅτι δὲν εἶναι ὁ βρυχηθμὸς αὐτὸς ποὺ τοὺς τρομάζει, ἀλλὰ κάτι ἄλλο.

Καὶ πράγματι, μέσα ἀπὸ τὸ σκοτάδι προβάλλει τὸ φοβερὸ θέαμα τοῦ φλογισμένου λιονταριοῦ. Οἱ τέσσερις φίλοι κρατοῦν τὴν ἀναπνοή τους μὲ ἀγωνία.

Πίσω ἀπὸ τὸ ἀστραποβολο, τὸ στοιχειωμένο αὐτὸ λιοντάρι φαίνεται ἡ ὑψηλὴ σιλουέττα τοῦ Σίμπτα Μπουάνα.

Οἱ Οὐλουγκοῦ ἔχουν ἀποτραβηθῆ ἢ τρομοκρατημέναι. Μὲ γουρλωμένα μάτια κυττάζουν τὸ φωτεινὸ θηρίο, ποὺ στέκει ἀκίνητο.

Ἐνας μόνον, ὁ ἀρχηγὸς τῶν Οὐλουγκοῦ, πλησιάζει τὸν λευκὸ καὶ κουβεντιάζει μαζί του. Τί ἀκριβῶς λέει, δὲν ἀκούει ὁ Τάργκα.

Σὲ μιὰ διαταγὴ τοῦ λευκοῦ, τὸ λιοντάρι ἐξαφανίζεται σὰν ἀστραπὴ μέσα στὴ ζούγκλα,

ἀφήνοντας μιὰ φωτεινὴ γραμμὴ.

Μὰ τὴν ἴδια στιγμὴ ὁ Τάργκα σηκώνεται ὄρθιος.

— Μαζί μου!, λέει στὸν Ἀτσίδα καὶ τὸν Σάμπτα. Ἐσύ, Μαλόα, κάθησε ἐδῶ.

— Νὰ τοῦ ρίξω μὲ τὸ τόξο μου; λέει ὁ Σάμπτα, ἐνῶ ὁ Ἀτσίδας βγάζει τὸ φυσοκάλαμό του.

— Ὄχι, διατάζει ὁ Τάργκα. Θέλω νὰ τὸν πιάσουμε ζωντανό. Μ' αὐτὸ τὸ στοιχειωμένο λιοντάρι ἔχει τρομοκρατήσει τὴ ζούγκλα. Πρέπει νὰ ἀπαλλάξουμε τὸν τόπο ἀπὸ τὰ τέρατα αὐτά.

Καὶ λέγοντας αὐτὸ, ὀρμαίνει πρὸς τὸ μέρος ποῦ εἶναι ὁ λευκός. Ὁ Ἀτσίδας μὲ τὸ Σάμπτα τὸν ἀκολουθεῖ.

Ὁ Σίμπτα Μπουάνα, βλέποντας ξαφνικὰ τοὺς τρεῖς φίλους, τινάζεται πίσω καὶ τραβά τὸ πιστόλι του. Ὁ Ἀτσίδας, ποὺ ἔχει πικρὴ πείρα ἀπὸ πιστόλια, παρακοῦει τὴ διαταγὴ τοῦ Τάργκα καὶ βγάζει τὸ φυσοκάλαμό του. Καὶ πρὶν τὸν ἀντιληφθῆ κανεὶς, ρίχνει ἓνα βέλος στὸν Σίμπτα Μπουάνα.

Τὸ βέλος χτυπάει στὸ μέρος τῆς καρδιάς τὸ λευκὸ. Μὰ τότε συμβαίνει κάτι παράξενο. Τὸ βέλος, σὰν νὰ συνάντησε κανένα μεταλλικὸ θώρακα, χτυπάει στὸ στήθος καὶ πέφτει στὸ ἔδαφος.

Ἐνας, δύο, τρεῖς πυροβολισμοὶ ἀκούγονται. Μὰ οἱ σφαίρες δὲν βρίσκουν τὸ στόχο τους. Ὁ Τάργκα πηδᾷ ἐπάνω του.

Μὰ τὴν ἴδια στιγμὴ ὁ λευ-

κός αφήνει μιὰ κραυγή κοι-
κουβάγιας. Καί μέσα από τή
λόχη προβάλλει ξαφνικά τὸ
στοιχειωμένο λιοντάρι μ' ἄγρι-
ους βρυχηθμούς.

Μπροστά στὸ θέαμα αὐτὸ
ἡ ὄρμη τοῦ Τάργκα ἀνακόπτε-
ται. Οἱ ἄλλοι τὰ χάνουν. Καί
βρίσκοντας τὴν εὐκαιρία ὁ
Σίμπα Μπουάνα, πιηδὰ πάνω
στὴ ράχη τοῦ φρικαλέου θη-
ρίου καί ἐξαφανίζεται μέσα
στὴ ζούγκλα.

Πίσω του τρέχουν γιὰ λίγη
ῶρα ὁ Τάργκα, ὁ Ἀτσιδάς,
ὁ Σάμπα κι ἡ Μαλόα, πού ἔ-
χει τρέξει κι αὐτὴ ἀκούγον-
τας τοὺς πυροβολισμούς.

Μὰ ἡ καταδίωξι εἶναι μᾶ-

ται, γιὰτὶ ὁ Κύριος τοῦ Λιον-
ταρίου ἔχει χαθῆ στὴ σκοτει-
νὴ ζούγκλα.

Οἱ τέσσερις φίλοι στέκον-
ται.

— Καί ὅμως, λέει ὁ Τάρ-
γκα, πρέπει νὰ τὸν βρούμε.
Πρέπει ν' ἀπαλλάξουμε τὴ
ζούγκλα ἀπὸ τὸν ἄνθρωπο αὐ-
τόν. Καί θὰ τὸν βρούμε.

— Ἐμένα κάνει αὐτόνε ψη-
τὸς μπριζόλος!, λέει ὁ Ἀτσι-
δάς, δαγκάνοντας τὸ χαλκὰ
του. Ἐμένα ψήσει - ψήσει αὐ-
τόνε κάρβουνος... Γρρρ!...

Καί ὅμως θάπρεπε νὰ ἀγω-
νιστοῦν μ' ὅλες τους τίς δυ-
νάμεις γιὰ ν' ἀπαλλαγούν ἀ-
πὸ τὸ τέρας αὐτό...

ΤΕΛΟΣ

Στὸ ἐπόμενο τεύχος τοῦ «Τάργκα», τὸ 22, πού κυ-
κλοφορεῖ τὴν ἐρχόμενη ἑβδομάδα μὲ τὸν τίτλο:

Ἡ ΣΠΑΘΑ ΤΟΥ ΔΗΜΙΟΥ

συνεχίζεται σκληρὰ ἡ μονομαχία τοῦ Τάργκα, τοῦ
Ἀτρόμητου Ἑλληνόπουλου, μὲ τὸν μυστηριώδη Κύ-
ριο τοῦ Στοιχειωμένου Λιονταριοῦ!

Ἡ Μαλόα, ἡ ἀγαπημένη τοῦ Τάργκα, πέφτει στὰ
χέρια τρομερῶν ἐχθρῶν! Τὸ Ἑλληνόπουλο παλεύει
μὲ ἀπόγνωσι καί φτάνει τὴν ῶρα πού

Ἡ ΣΠΑΘΑ ΤΟΥ ΔΗΜΙΟΥ

σηκώνεται γιὰ νὰ χαρίσῃ τὸ θάνατο στὸ ὄμορφο κυ-
ρίτσι!

Δ   ♪   ♪   ♪   ♪   ♪   ♪   ♪

Κάτι πρωτοφανές για την 'Ελλάδα!
Κάτι που χρόνια περιμένουν όλα τα 'Ελληνό-
πουλα!

Κάτι που θα δώσει στον Παιδόκοσμο της 'Ελλά-
δος αυτό που λείπει!

Δ   ♪   ♪   ♪   ♪   ♪   ♪   ♪

Κάτι υπέροχο, αφάνταστο, συναρπαστικό!
Κάτι εκπληκτικό, πρωτότυπο, συγκλονιστικό!
Κάτι που θα σκορπίσει ρίγη ένθουσιασμού απ'
άκρη σ' άκρη της 'Ελλάδος!

Δ   ♪   ♪   ♪   ♪   ♪   ♪   ♪

Κάτι που για πρώτη φορά εμφανίζεται στην
'Ελλάδα και σ' ολόκληρη την Ευρώπη!

Κάτι που θα λάμψη σαν "Ήλιος χαράς και ύ-
γείας!

Κάτι που θα γεμίσει γοητεία την καρδιά κάθε
'Ελληνόπουλου!

Δ   ♪   ♪   ♪   ♪   ♪   ♪   ♪

"Ενα ευχάριστο δῶρο του κ. 'Αστρίτη προς τα
αγαπημένα του παιδιά της 'Ελλάδος!

Μια έκδοτική προσπάθεια, που όμοιά της δεν ξ-
χετε ξαναγνωρίσει ποτέ!

Τὸ ὄνειρο τῶν ὀνείρων κάθε 'Ελληνόπουλου!

ΟΙ ΓΙΟΡΤΕΣ ΕΡΧΟΝΤΑΙ

Το καλύτερο δώρο που μπορεί να προσφέρει κανείς είναι ένας Τόμος του «Υπερανθρώπου» ή του «Τάργκα»!

Για να διευκολύνη τους αναγνώστες και να προσφέρει κάτι σ' αυτούς για τις γιορτές, η Διεύθυνσις των δύο περιοδικών κάνει

ΕΚΠΤΩΣΕΙΣ 25%Ο

σε κάθε τόμο που θα αγορασθή από σήμερα μέχρι της 31ης Δεκεμβρίου!

Τῆς έκπτώσεως αὐτῆς δικαιούνται μόνον ὅσοι ἔχουν ἀποκτήσει

ΤΑΥΤΟΤΗΤΑ

“ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟΥ - ΤΑΡΓΚΑ,,

"ΤΑΡΓΚΑ"

Αριθ. 21— ΔΡΑΧ. 2.000

Έβδομαδιαία Βιβλία
'Ηρωϊκών Περιπετειών.

Γραφεία: Λέκκα 23
Αριθ. Τηλεφ. 36.373

Τα προηγούμενα τεύχη πωλούνται στα
γραφεία μας, που είναι ανοικτά κά-
θε μέρα 9—1½ και 5—7, εκτός του
άπογεύματος της Τετάρτης.

Διευθύνσεις: Οίκον. Δ) τής: Γεώργιος Γεωργιάδης, Σφιγγός 38.
'Αρχισυντάκτης: Στέλιος 'Ανεμοδουράς, Λ. Θησέως 323. Προϊ-
στάμενος τυπογραφείου: Γεώργιος Γεωργιάδης, Μεγίστης 19.

ΕΞΕΔΟΘΗΣΑΝ

1) 'Ο κυρίαρχος της Ζούγκλας.	12) Τό φαρμάκι της κόμπρας.
2) 'Η σπηλιά με τά Διαμάντια.	13) 'Η άρπαγή της Μαλάς.
3) Ζούμπο, ό 'Ιερός 'Ελέφαντας.	14) Στο βωμό του Μαύρου Δεί- μονα.
4) 'Ο φύλακας τών Θησαυρών.	15) Πιθηκάνθρωποι του Μπουάνα.
5) Μαλάς, τό Κορίτσι -Τίγρις.	16) Κυνηγός 'Ανθρώπων.
6) Τάργκα, ό Λευκός Σίφουνας.	17) Καλούγκα, ό Κύριος τών 'Αετών.
7) Μονομαχία Βασιλέων.	18) Τό Λάσσο του 'Ελληνα.
8) Συναγεμμός στη Ζούγκλα.	19) 'Ο πράσινος γαλαστής.
9) Ζανούρ ό προδότης.	20) Τό κορίτσι και τό τέρας.
10) Στη φωλιά του Ζανούρ.	21) Τό Στο:χειωμένο Λιοντάι.
11) 'Ιπτάμενος Τρόμος.	

‘Ο πόλεμος ανάμεσα στη Φλόγα και στους ‘Υ-
περανθρώπους συνεχίζεται!

‘Η Βασίλισσα του Κακού ξαναγουρίζει με νέα ό-
πλα για να έκδικηθή και να καταστρέψη τόν κό-
σμο!

Οί ‘Υπεράνθρωποι έπεμβαίνουν! Ξαφνικά όμως,
συμβαίνει κάτι τρομερό! ‘Η Φλόγα δρά και έπακο-
λουθεί!

Η ΦΡΙΧΤΗ ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΗ

του ‘Υπερανθρώπου! ‘Ο ήρωας τών ήρώων γίνεται ένα
άποκρουστικό, άπεχθές άποτρόπαιο όν, ένα πλάσμα
που ντροπιάζει τη δημιουργία τών όντων από τό
Θεό!

Πώς θα σωθή ό ‘Υπεράνθρωπος από την τρομε-
ρή κατάσταση που τόν έρριξε

Η ΦΡΙΧΤΗ ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΗ

Πώς θα σωθή ό κόσμος από τά νύχια της Φλό-
γας κι' από τά νύχια του ‘Υπερανθρώπου;

Αυτό θα τό μάθετε στο έρχόμενο τεύχος, τό 84,
που κυκλοφορεί την έπόμενη έβδομάδα!

ΤΟ ΓΕΡΑΚΙ ΤΗΣ ΘΑΛΑΣΣΑΣ

ΣΤΟ ΜΕΤΑΞΥ, ΟΙ ΚΑΚΟΥΡΓΟΙ ΒΛΕΠΟΥΝ ΤΟΝ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΑΠΟ ΤΗ ΝΥΜΦΗ..
ΒΛΕΠΕΙΣ; ΕΠΡΕΠΕ ΝΑ ΣΚΟΤΩΣΟΥΜΕ ΤΟΝ ΝΤΟΓΚΑΝ!

ΜΗ ΦΟΒΑΣΑΙ! ΔΕΝ ΜΠΟΡΟΥΝ ΝΑ ΜΑΣ ΠΙΑΣΟΥΝ!

ΜΑΣ ΘΑΝΟΥΝ! ΤΙ ΘΑ ΚΑΝΟΥΜΕ;
ΘΑ ΤΟΥΣ ΧΤΥΠΗ ΣΟΥΜΕ ΜΕ ΤΑ ΟΠΛΑ ΜΑΣ!

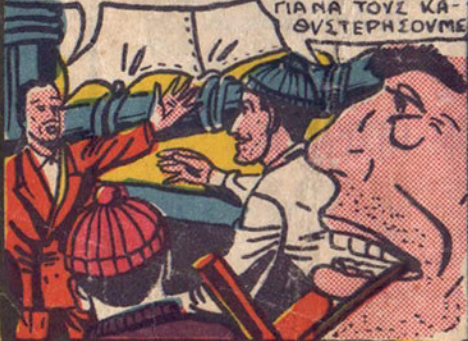

ΚΑΙ ΟΙ ΚΑΚΟΥΡΓΟΙ ΑΡΧΙΖΟΥΝ ΤΗΝ ΕΠΙΘΕΣΗ.....

ΣΚΥΨΤΕ! ΜΑΣ ΡΙΧΝΟΥΝ ΜΕ ΑΥΤΟΜΑΤΑ!

Ε! ΔΕΝ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΤΟ ΚΑΝΕΤΕ ΑΥΤΟ! ΣΑΣ ΑΠΑΓΟΡΕΥΩ ΝΑ..

ΠΙΑΣΤΕ ΤΟΝ! ΘΑ ΤΟΝ ΡΙΞΟΥΜΕ ΣΤΗ ΘΑΛΑΣΣΑ ΓΙΑΝΑ ΤΟΥΣ ΚΑΘΩΣΤΕΡΗΣΟΥΜΕ

ΤΟ ΚΟΡΠΟ ΠΙΑΝΕΙ ΤΟ ΓΕΡΑΚΙ ΡΙΧΝΕΤΑΙ ΣΤΗ ΘΑΛΑΣΣΑ.....

ΣΤΑΜΑΤΗΣΤΕ ΤΟ ΠΛΟΙΟ ΡΕΙΛΟΝ ΝΑ ΤΟΝ ΞΕΣΟ!